

Huset Windsors forestående fald

Leder fra LaRouchePAC, 22. april, 2018 – Næsten et kvart århundrede efter udgivelsen af Lyndon LaRouches artikel fra oktober 1994, »Huset Windsors forestående fald«, er den stadig den mest rungende opfordring til, at hele menneskeheden skal gribe til forsvar for at blive de sidste rester af Det britiske Imperiums oligarkismes svøbe kvit; en svøbe, der endnu i dag udgør en trussel om hellere at ødelægge hele verden snarere, end den vil løsne sit greb om planeten. LaRouche skrev denne artikel som en introduktion til en 60 sider lang *EIR*-Specialrapport med samme titel, som blev udarbejdet under LaRouches personlige supervision umiddelbart efter hans løsladelse fra fængsel i begyndelsen af 1994, efter fem års uretfærdig fængsling, på selvsamme Britiske Imperiums bud. I denne artikel taler LaRouche i sin egenskab af den ledende anklager på vegne af menneskeheden mod det folkemorderiske Britiske Imperium.

»Mine damer og herrer fra læserskarens internationale jury, vi har bragt jer til denne domstol for at høre anklager, der har deres oprindelse i en af de mest monstrøse forbrydelser, der nogen sinde er begået i menneskehedens kendte historie; en forbrydelse, der er begået på en enorm skala.

Vi fremlægger her for jer beviserne for, at, i de seneste fireogtredive år siden dens stiftelse i 1961, har en ond organisation, der kalder sig selv sådanne ting som Verdensnaturfonden, deltaget i overlagt folkemord mod nationerne og folkeslagene i subsahara-områderne i Øst-, Vest- og Sydafrika. Vi vil bevise for jer, at, i hele denne periode, har lederen af denne forbryderiske sammensværgelse været prins Philip, også kendt som hertugen af Edinburgh og den regerende dronning af Det forenede Kongeriges gemal ...

Disse beviser vil vise, at han er personligt ansvarlig for dette igangværende og forsøgte folkemord imod befolkningen i Afrikas subsahara-område, såvel som også andre steder på planeten. Bevismaterialet viser, at denne royale gemal er skyldig i denne forbrydelse, ikke alene som person, men også i sin egenskab af den udpegede, prinselige leder ('kingpin') af dette rædselsfulde foretagende. Der er mange andre skyldige parter ...

Listen er, som den også bør være, lige som en opsummering af forbryderne under Nürnberg-domstolens kategori af forbrydere, under rubrikken, forbrydelser mod menneskeheden ...

Det er fuldt ud og rimeligt udregnet, at de politiske forholdsregler, som prinsen og hans medskyldige har vedtaget og i øjeblikket er i færd med at gennemføre i verden, ville, om dette fik lov at finde sted, reducere befolkningstallet på denne planet fra de nuværende omkring 5,3 mia. mennesker til langt under 1 mia. inden for omkring to generationer, hovedsageligt gennem den hyperbolske og selvaccelererende virkning af hungersnød og epidemiske sygdomme hos mennesker, dyr og planter. Under omstændigheder, fremkaldt som et biprodukt af et sådant koncentreret chok til alle højere livsformers immunsystem, er det på ingen måde garanteret, at der overhovedet ville eksistere mennesker ved slutningen af det forestående århundrede, hvis prinsen og hans medskyldige ikke stoppes og politikerne omstødes, nu. Vi kan håbe på, at et sådant holocaust ikke er vist, men vi vover ikke at forlade os på dette ønske; under alle omstændigheder må prinsen, hans medskyldige og deres onde politikker stoppes nu ...

Den ondskab, der gennemsyrrer prinsens og hans medskyldiges forbryderiskhed, er meget gammel, lige så gammel som de svagt oplyste horisonter af den tidligste, kendte historie. Den ultimative fjende er ikke denne ulyksalige prins, men snarere den særlige kriminelle tradition, der med rette beskrives som 'oligarkisme'. Denne oligarkisme er det særlige smitsomme stof, der er ansvarligt for den moral og mentale sygdom, som

den anklagede prins og hans medskyldige lider af. Ved valget af en retfærdig og klog fremgangsmåde med hensyn til de igangværende forbryderiske handlinger, der her dokumenteres, må vi hæve os over de fleste nuværende, internationale juridiske og relaterede praksissers fremherskende dekadens for at helbrede problemet, snarere end, sådan, som sejrherrene perverterede Nürnberg-rettergangen, idet de søgte at skjule vor egen, tidligere forsømmelse bag iøjnefaldende lidelser, der blev påtvunget nogle anklagede syndebukke ...

Den udfordring, der udgøres af de beviser, der fremlægges for jer, er: Kan I, juryens medlemmer, provokeres af rædslen, der ligger i det faktum, at ingen løsning på kollapset af denne civilisation eksisterer under de nuværende, alment accepterede adfærdsregler, og til at opdage de nødvendige, radikale, aksiomatiske ændringer af de politiske beslutninger; sådanne ændringer, der kunne gøre det muligt for menneskeheden at genopbygge et ødelagt samfund umiddelbart fra ruinerne af det kollapsede dynasti, uden at gennemleve en 'Ny Mørks Tidsalders' mellemliggende mareridt?«

(Hele LaRouches artikel kan ses her: https://www.larouchepub.com/eiw/public/1994/eirv21n43-19941028/eirv21n43-19941028_012-the_coming_fall_of_the_house_of_lar.pdf)

Sammenlign denne strategiske vurdering af Lyndon LaRouche fra 1994 med den, som blev præsenteret af Maria Zakharova, talskvinde for det Russiske Udenrigsministerium, 19. april, 2018, i det afsnit, der bærer overskriften, »The Political Crimes of the U.K.«. I dette 17 sider lange dokument præsenterede Zakharova en udstrakt gennemgang af britisk folkemord over hele planeten i århundredernes løb. »Afrika har også fået sin andel af lidelser under britiske overgreb. Henved 13 millioner afrikanere blev udskibet fra kontinentet som slaver. Antallet af afrikanere, der døde under denne periode, er tre til fire gange højere end det antal, der blev fjernet fra kontinentet. Med andre ord, så løber det totale

antal ofre op i titals millioner af mennesker ... Historikere mener, at Storbritannien er verdensførende, når det drejer sig om folkemord, i betragtning af de millioner af uskyldige civile, der er blevet dræbt i britiske kolonier.«

Sammenlign nu begge disse tekster med den gentaget erklærede, britiske politik for at ødelægge Donald Trumps præsidentskab, hvor denne politiks mest skamløse trussel kom i en artikel af BBC-journalist Paul Wood, udgivet i londonavisen *Spectator* 21. januar, 2017 – dagen efter Donald Trumps indsættelse – under hovedoverskriften, »Vil Donald Trump blive myrdet, afsat ved et kup eller simpelt hen afsat gennem en rigsretssag?«

Med alt dette, der står fuldstændig klart for jeres indre øje – og som får yderligere kraft gennem bevidstheden om, at Kina og Rusland begge har handlet for at erstatte det bankerotte Britiske Imperium med et Nyt Paradigme – opfordrer vi jer, damer og herrer i læserskarens internationale jury, til at handle i overensstemmelse hermed.

Foto: Dronningen af Englands gemal hertugen af Edinburgh.

Det Russiske Udenrigsministerium anklager, britiske handlinger i dag fortsætter århundreders folkemord

19. april, 2018 – »Gør jer klar«, lød det fra talskvinde for det Russiske Udenrigsministerium og topdiplomat Maria

Zacharova til journalister på hendes ugentlige briefing torsdag. Lad os tale om statsordrer til masse mord; lad os tale om Storbritanniens historie som en af de værste kolonimagter til alle tider. Britiske diplomater synes ikke at kende deres egen historie, og det er på høje tid at udfylde dette erkendelsesvakuum, her fra dette podie, sagde hun.

Zacharova fortsatte i den næste time med at gennemgå det ene tilfælde efter det andet af Det britiske Imperiums historie for masse mord, forgiftninger, plyndring og løgne imod folkeslag i hele verden og citerede dokumentation, i visse tilfælde fra Storbritanniens egne arkiver, om Det britiske Imperiums afskyelige »moraliske præstationer«.

Briefingen blev udsendt live med en grov oversættelse og kan høres her:

<https://www.youtube.com/watch?v=CM2nuYXRN6Y>,

hvor sagen imod Det britiske Imperium begynder 1 time 12 min. inde. Vi opsummerer her hendes præsentation af hovedtilfældene, for alle patrioter i alle nationer i verden (inklusive i UK selv), der også forstår, at menneskelig civilisation kræver en fjernelse af Det britiske Imperium, én gang for alle.

Zacharova tog først Indiens tilfælde op. I 1930 skrev den amerikanske historiker Will Durant, at Storbritanniens overlagte tortur af Indien i over 150 år kan anses for at være verdenshistoriens mest forfærdelige forbrydelse, bemærkede hun. Indiens Shashi Tharoor, forfatter af *Infamous Empire*, samlede dokumentation om denne forbrydelse, som premierminister Narendra Modi den 24. juli 2015 sagde, reflekterer, hvad enhver patriot i Indien ved, tilføjede Zacharova. Tharoor beretter om Storbritanniens afindustrialisering og plyndring af Indien, inkl. 15-29 millioner mennesker død ved hungersnød, 4 millioner i Bengalen alene på ét år, under en af de mest grusomme premierministre i

det 20. århundrede, Winston Churchill. Zacharova citerede Churchills udtalelse, »Jeg hader indere. De er et væmmeligt folkefærd med en væmmelig religion«; hun fortalte om briternes henrettelser af indere ved at skyde dem ud af kanoner; den berygtede massakre den 13. april, 1919, hvor 50 soldater åbnede ild mod en ubevæbnet civil folkemængde i centrum af Amritsar og måske dræbte henved 1.000 mennesker.

Dernæst fulgte Afrika. Tretten millioner mennesker blev bortført fra kontinentet som slaver, men det vides, at 3-4gange så mange afrikanere blev dræbt med det totale antal ofre oppe på 50-52 millioner mennesker.

Zacharova mindede journalister om, at den britiske filosof John Locke udviklede forfatningen for Amerikas sydstats-slavestater (Confederate States of America) og investerede alle sine penge i slaveri.

Briterne oprettede koncentrationslejre under Boerkrigen i Afrika for alle, der mentes at kunne være sympatisk indstillet over for oprørerne imod britisk herredømme. Deres hjem blev nedbrændt og deres husdyrhold og afgrøder ødelagt, og dernæst blev mændene adskilt fra kvinder og børn og udskibet til Ceylon (nu Sri Lanka) og Indien. Da nyheden om lejrene slap ud, hævdede Lord Kitchener, at lejrene var skabt for at yde »sikkerhed« til civilbefolkningen og kaldte dem redningssteder, rapporterede Zacharova.

Er det ikke det samme som de Hvide Hjelme i dag? spurgte hun. De finder terrorister, kalder dem 'Hvide Hjelme' og bruger dem til provokationer »for at redde befolkningen«. Der er gået mange år, men intet har forandret sig.

I Australien dræbte briterne 90-95 % af den oprindelige befolkning, aboriginerne, under besættelsen. Det er ikke vores vurdering; engelske besættere fik kompensation for hver dræbt person, sagde hun.

Så vendte hun tilbage til Afrika: i 1870 udførte briterne

folkemord mod zuluerne i Capekolonien, og i 1954-1961 imod kikuyu-folket i Kenya, »hvor, som gengældelse for drabet på 32 hvide kolonister, de britiske myndigheder udslettede 300.000 medlemmer af kikuyu-folket og drev andre 1,5 million ind i koncentrationslejre«.

Vi bør huske de berømte Opiumkrige, hvor London forgiftede det kinesiske folk gennem opium.

Når London kalder sig selv for repræsentanter for humanitære sager, kan man huske på dets handlinger imod folkene i Mellemøsten. Se blot på kortet over den grænsedragning, de gennemførte, som opdelte folk på måder, der har følger den dag i dag.

Så er der de britiske arkivers hemmelige dokumenter om, hvordan de britiske myndigheder beordrede brugen af kemiske våben i foråret 1920 i Mesopotamien – igen, Churchill – og 6.000 til 10.000 indfødte i det, der i dag er Irak, blev dræbt. Det er måske ikke så meget, for London, sagde Zacharova.

Hun nævner sager, der involverer grækerne, libyerne, sudanenserne, eritreanerne og andre, før hun gik bort fra direkte folkemord og over til Det britiske Imperiums forkærlighed for spionoperationer og lokaliserede undergravende operationer. James Bond-film er ikke fiktion, påpegede hun; Ian Flemming arbejdede ud fra arkivdokumenter. Britiske spioner har virkelig en »license to kill«.

Zacharova nævnte nogle af de kendte politiske mord og kup, som britisk efterretning kørte. Seniorcontroller i MI6, baronesse Daphne Parks indrømmelse af, at hun organiserede det politiske mord på Congos første, valgte premierminister, Patrice Lumumba, i 1961; kuppet i 1953 mod Irans Mossadeq, der var til fordel for britiske olieinteresser; dets myrderi i Nordirland; tilbagesendingen af Stepan Bandera-støttende, fascistiske mordere til Ukraine i begyndelsen af 1950'erne; osv.

Og hun udelukkede ikke af sin mønstring af kendsgerningerne den række af mærkelige dødsfald, som overgik russiske og britiske videnskabsfolk på UK's jord mellem 2001 og 2014, mange, der var centreret omkring Porton Down, inkl. i 2003 Porton Downs David Kellys »selvmord«; Kelly, der, sammen med Lyndon LaRouche, var en ledende person i afsløringen af britisk efterretnings »udmajede« løgne for at retfærdiggøre invasionen af Irak i 2003.

Sluttelig påpegede Zacharova de britiske myndigheders favorittaktik, som Rusland i øjeblikket er målet for, nemlig med at sværte mål med »sort reklame«, som der er skrevet enorme bind om. Det er ikke overraskende, at nogle mennesker ved dette, konkluderede Zacharova. Det, der er overraskende, er, at nogle mennesker ikke gør.

Se også: 3 EIR-Temaartikler, pdf, dansk, om Befolkningsreduktion: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7227>

»Den britiske kongefamilies plan om at skrue verden tilbage til stenalderen«; »Hvordan den britiske krone reducerede Irlands 'bæredygtighed' til 6 mio. sjæle«; og »Britiske koloniherrer sultede flere end 60 mio. indere ihjel, men hvorfor?«

Foto: Talskvinde for det Russiske Udenrigsministerium Maria Zacharova under sin pressebriefing, torsdag, 19. april, 2018.

Lyndon LaRouche: Martin Luther Kings liv og

mission

... den store leder, som Martin, stiger til et højere niveau. De tænker på deres liv, som evangeliet fremlægger det, som en talent (mønt); livet er en talent, man har fået givet. Man fødes, og man dør. Det er ens talent; hvad man har i denne tidsperiode. Spørgsmålet er, man vil under alle omstændigheder give den ud; hvordan vil man give den ud? Hvad vil man bruge den til at sikre, i al evighed? Hvad vil man gøre, som en mission, som vil gøre én fortjent til den plads, man ønsker at have i evigheden?

Martin havde en klar fornemmelse af dette. Denne 'bjergtopstale' for mig, slog mig ligesom en klar forståelse af, hvad han sagde, hvad han sagde til andre.[1]

Livet er en talent. Det er ikke, hvad man 'får ud af' livet. Det er, hvad man lægger ind i det, der tæller. Martin havde dette.

»Vi har, mener jeg, to problemer, som bør være grundlag for at reflektere over Martins liv i dag. 1) Vi har en national krise. Jeg vil ikke lægge fingrene imellem eller tale ud fra det politiske partiapparat (Demokraterne); men kendsgerningerne skal frem: Denne nationaløkonomi er ved at kollapse. Situationen, med hensyn til USA's grundlæggende økonomiske infrastruktur i dag, er relativt set værre end i 1933, hvor Roosevelt i marts måned kom ind i Det Hvide Hus. Det vil sige, hvis man undersøger infrastruktur, energi osv., livsbetingelserne for vort folk og i hele verden – lad være med at se på de store byer, hvor de går rundt med en facade og siger, alt går godt; men se på lokalsamfundene; Detroit, f.eks., har nu halvdelen af det indbyggertal, byen plejede at have. En industriby er forsvundet. Se på Birmingham, man ser det samme rapporteret; det var aldrig rigt, men deres oplevelse af tab, tab, tab; det er situationen i USA. Og der

er en ligegyldighed over for USA's problemer. Mindst 48 af de 50 stater er bankerot, håbløst bankerot; dvs., at staterne umuligt kan øge skatteindtægterne uden at sænke økonomien yderligere, for at imødekomme regeringens essentielle forpligtelser. Det er karakteristisk for mindst 48 stater, og det bliver værre. Hvis man ser på leveomkostningerne, stigningen i leveomkostningerne i forhold til det, der officielt rapporteres, se på priserne for mad hos købmanden hen over de seneste 6 måneder i USA. Se på det faktum, at den amerikanske dollar, som for ikke så længe siden kunne købe en euro for 83 cents; i dag koster det 1 dollar 26-28 cents at købe en euro. Den amerikanske dollar er ved at kollapse i værdi; det, der stiger, er den pengemængde, der associeres til hasardspil, og den mest omfangsrige form for hasardspil finder sted på Wall Street. Pengene går, for rent spekulative formål, til at drive separate hasardspilsindsatser på sidelinjen i økonomien i vejret, for at drive værdien af aktiepriserne op for visse selskaber; og så snart et eller andet selskab bliver rigt, kommer lederne af selskaberne i fængsel, ligesom i Enron; for vi er gået fra 'stålindustrien' til 'stjæleindustrien'! Det er arten af nationaløkonomien.

Vi er i vanskeligheder. Vi er i vanskeligheder på global skala. Siden januar 2002, da den nuværende præsident holdt en uheldig tale, i sin 'State of the Union'-tale. Holdningen over for USA er faldet hastigt, til det laveste niveau, jeg nogensinde har set; fra nationer i hele verden. I hele Eurasien; i de amerikanske lande, er USA nu foragtet, hvor det i det mindste var respekteret, eller endda elsket, før. Vi er i vanskeligheder. Og se på verden. Verden konfronteres med en stor krise; USA konfronteres med en stor krise, med den måde, det behandler verden på. De største befolkningskoncentrationer i verden, i Kina, f.eks., 1,3 mia. eller mere; Indien, Pakistan, Bangladesh og landene i Sydøstasien; dette er den største befolkningskoncentration på planeten. Det er en fremvoksende del af verden; spørgsmålet er, hvad er USA's relation til disse asiatiske folkeslag, der i det store og

hele repræsenterer forskellige kulturelle baggrunde i forhold til USA og Vesteuropa. Hvordan skal vi finde fred i en urolig verden; hvordan skal vi finde forsoning i en verden i vanskeligheder med lande, der har vendt sig mod os pga. Cheneys og et par andres krigspolitikker?

Vi står altså over for en situation. Lad os gå lidt tilbage til det tidspunkt, hvor Bill Clintons blev indsat som præsident. Tænk nu over noget, nogle af jer ved noget om; tænk på den sorte vælgerskares status, den lovgivende, sorte forsamling ... i 1993, da Bill Clinton kom ind i Det Hvide Hus. Gå nu igennem listen over navnene; hvor er disse mennesker, og deres erstatninger, i dag? Der har været en udvælgelse af de politiske præstationer i hele landet af de sorte vælgerkredse/folkevalgte. Det er dette problem, jeg konstant konfronteres med, og fra 1996 blev det værre, accelererede brutalt.

Så vi konfronteres altså ikke med et nyt problem i dag, men med det samme problem, principielt, som Martin med succes konfronterede, og jeg vil fremføre, at, i arven efter Martin Luther King og hans liv, er der noget, vi kan lære i dag, som bringer ham tilbage i live, som om han stod her i dag, i live. Der er noget særligt ved hans liv, hans udvikling, som vi i dag bør indfange, ikke alene med hensyn til at adressere vor nations problemer, som er ved at blive forfærdelige, men problemerne med vore relationer med verden som helhed. Hvordan skal vi agere over for disse kulturer, der er forskellige fra vore egne? Med asiatiske kulturer, der er forskellige fra vore egne; med muslimske kulturer, der er over 1 mia. muslimer i hele verden; med Kinas kultur, der er forskellig fra vores; med kulturen i Sydøstasien, der er forskellig fra vores? De er alle mennesker, der har alle de samme krav og behov, men de er forskellige kulturer, de tænker anderledes, de responderer til andre (kan ikke høres) end vi gør. Men vi må have fredeligt samarbejde med disse mennesker, for at løse globale problemer. Så begynder man at tænke over en person som Martin, og jeg vil

indikere, i denne sammenhæng, hvad Martins betydning er i dag.

Vi havde ingen erstatning for Martin. Første lektie. Martin var en enestående person; han var ikke en talentfuld person, der tilfældigvis snublede over lederskab og let kunne erstattes af andre ledere, der havde lært jobbet og kunne tage over bagefter. Han havde ingen efterfølger; der var ingen, som befandt sig i en position til at efterfølge ham. Mange ønskede det; de havde det ikke.

Hvad var det, Martin havde? Hvad var essensen af Martin, der gjorde ham til noget specielt?

Lad os sammenligne tre tilfælde for forstå dette. Et tilfælde, Martin selv. Det andet er tilfældet med Frankrigs berømte heltinde Jeanne d'Arc, og jeg er godt bekendt med den faktiske historie af Jeanne d'Arcs tilfælde, som på en måde er sammenligneligt, på en særlig måde, med Martins tilfælde. Og så også med et fiktivt tilfælde, som peger på det problem, vi står overfor, tilfældet med Shakespeares Hamlet; især Hamlets monolog i 3. akt.

Hvad handlede det om? Martin var en sand Guds mand, på en måde, som meget få mennesker kan virkeliggøre i deres livstid. Det var ikke alene det, at han var en Guds mand, men at han voksede op til fuldstændigt at forstå, hvad det ville sige. Hans billede var selvfølgelig Kristus og Kristi korsfæstelsespassion. Det var hans kilde til styrke. Han levede det. Han havde besteget bjergets top, på et tidspunkt, hvor han vidste, hans liv var truet af magtfulde kræfter internt i USA. Og han sagde, 'jeg vil ikke vige tilbage fra denne mission, om de så dræber mig'; præcis som Kristus sagde, og jeg er sikker på, Martin tænkte på dette, på dette tidspunkt. Kristi korsfæstelsespassion er det billede, der er essensen af kristendom. Det er et billede i f.eks. Tyskland og andre steder, hvor Bachs Mattæus-passion opføres, en ca. to timer lang forestilling. Og i disse to timer genlever publikum, menigheden, sangerne, musikerne på en kraftfuld måde

Kristi korsfæstelsespassion. Dette har altid været vigtigt, at genleve dette; at indfange essensen af, hvad Kristus betyder for alle kristne, og Martin viste dette.

Forskellen er det følgende; og jeg vil vende tilbage til Jeanne d'Arc; de fleste mennesker er tilbøjelige til at tro, jo, jeg vil gerne i himmelen, eller noget i den retning. Eller også er de ikke, de er ligeglade. Men de leder efter svar inden for rammerne af deres dødelige liv. De tænker på kødets tilfredsstillelse, den sikkerhed, de vil nyde godt af, mellem grænserne for fødsel og død; hvorimod den store leder, som Martin, stiger til et højere niveau. De tænker på deres liv, som evangeliet fremlægger det, som en talent (mønt); livet er en talent, man har fået givet. Man fødes, og man dør. Det er ens talent; hvad man har i denne tidsperiode. Spørgsmålet er, man vil under alle omstændigheder give den ud; hvordan vil man give den ud? Hvad vil man bruge den til at sikre, i al evighed? Hvad vil man gøre, som en mission, som vil gøre én fortjent til den plads, man ønsker at have i evigheden?

Martin havde en klar fornemmelse af dette. Denne 'bjergtopstale' for mig, slog mig ligesom en klar forståelse af, hvad han sagde, hvad han sagde til andre.[1]

Livet er en talent. Det er ikke, hvad man 'får ud af' livet. Det er, hvad man lægger ind i det, der tæller. Martin havde dette. Der er derfor, han var en leder, og jeg har kendt de andre ledere, der var med ham i denne periode. De havde ikke helt den samme gnist. De accepterede måske ideen, de troede måske på den, men det greb dem ikke på samme måde, som det greb Martin. Og det greb ham mere og mere, er jeg sikker på, i takt med, at han påtog sig større og større ansvar; som en leder føler man dette, man ser sit folk, man ser, hvad man må håndtere, man ser lidelserne, man ser farerne, og man må finde i sig selv styrken til ikke at vige tilbage, ikke gå på kompromis.

Lad os tage tilfældet Jeanne d'Arc, til sammenligning. Dette

er den sande historie; hun var en så signifikant person i det 15. århundrede, historien blev grundigt dokumenteret dengang og er blevet krydstjekket osv. Hun var en person i hele kristendommen; hun er en hovedperson i Frankrigs historie. Her er hun så, en ung kvinde (17), der kom fra bondestanden, og som havde forhåbninger om, at Frankrig måtte befries fra de normanniske ridders forfærdelige besættelse; at Frankrig måtte blive en sand nation, og at det måtte løftes ud af sin tilstand og blive en nation for at tage sig af disse problemer; at Gud ønskede, dette skulle ske. Så, gennem flere hændelser, henvendte hun sig til en prins, som var den nominelle arving til Frankrigs trone, og hun sagde til denne prins – jeg har glemt, der var diverse akkreditiver – 'Gud ønsker, at du skal blive konge'. Og han så på hende og sagde, 'Hvad ønsker du af mig?' Hun svarede, 'jeg ønsker ingenting af dig; Gud ønsker, at du skal være konge'. Og, på grund af hendes kraftfulde personlighed og hendes mission, gav kongen hende kommando over nogle soldater til en meget alvorlig kamp på det tidspunkt, idet han formodede, hun ville blive dræbt som leder af disse soldater, og det ville løse problemet. Men hun blev ikke dræbt, hun vandt slaget, som hun personligt anførte. Og Frankrig blev mobiliseret til sin uafhængighed; ideen var dets uafhængighed i det store og hele som et resultat. Så kom tidspunktet, hvor kongen blev kronet, prinsen blev kronet til konge: men så forrådte kongen hende, til Frankrigs fjender, til briterne, normannerne. Og hun blev retsforfulgt af inkquisitionen, som var en rædselsfuld ting, den værste form for uretfærdighed man kan forestille sig. Og under retssagen blev hun tilbudt lokkemad; hvis du trækker dig lidt, vil vi ikke brænde dig levende på bålet. Hun sagde nej; hun veg tilbage; måske skulle jeg gå på kompromis, hun havde præster, der forsøgte at få hende til at gå på kompromis. Hun sagde, 'jeg vil ikke gå på kompromis. Jeg kan ikke forråde min mission'. Hun havde besteget bjergets top; jeg vil ikke forråde min mission; jeg vil fastholde min kurs. Så de tog hende og bandt hende til en pæl; de stablede brændet op om pælen; de satte ild til bålet, mens hun var i live og kogte

hende ihjel. Så åbnede de brændestakken for at se, om hun var i live eller ej og fandt, at hun var død, og så fortsatte de processen og genantændte bålet og brændte hende til aske (hun var da 19, -red.)

Men ud af dette skete der to ting: Frankrig blev genoplivet og fik sin uafhængighed og fik senere den første, moderne nationalstat, under Louis 11 af Frankrig.

Betydningen af dette for os i dag, er, at pga. denne sejr, pga. det, der skete med Louis 11 af Frankrig, fik vi den første europæiske stat, i hvilken *hele* regeringen var ansvarlig for *hele* folkets almene vel. Det almene vel betyder præcis det, det betyder i 1. korintherbrev, kap. 13, hvor Paulus skriver om agápe, undertiden kaldet kærlighed eller godgørenhed. Det er denne egenskab; det er ikke loven, det er ikke lovbogen, der tæller; det er ens kærlighed til menneskeheden, der tæller; at man altid må leve for ens kærlighed til menneskeheden. Og derfor er en regering ikke legitim, undtagen som en regering, der officielt er forpligtet over for ikke alene det almene velfærd for *hele* folket, men også over for forbedringen af livsbetingelserne for deres efterkommere. Og for første gang i Frankrig, i denne stat, [fik man] princippet om forfatningsmæssig lov; at en regering ikke kan behandle nogle blandt befolkningen som menneskeligt kvæg. Det er ikke lovligt, det er ikke en nation, hvis den behandler nogle blandt sin befolkning som menneskeligt kvæg. Man skal tænke på *hele* befolkningens almene velfærd; det må være indfanget i forpligtelse over for *hele* folket, og over for deres efterkommere. For vi er alle dødelige, og for at vække i os selv de passioner, mens vi er i live, som vil tilskynde os til at gøre det gode, må vi have en følelse af, at forbruget af vort liv, brugen af vor talent, vil betyde noget for de kommende generationer. De bedste mennesker ser efter ting, ligesom Moses, som vil finde sted, når han ikke længere selv er der til at nyde dem! Denne fornemmelse for udødelighed er det, som de bedste forældre opofrer for deres

børn; det er det, som lokalsamfund opofrer for uddannelse til deres børn, for deres børns muligheder. Man gennemgår pinen ved lidelser og mangel, men man har en følelse af, at man er på vej fremad, at ens liv vil betyde noget, at man kan dø med et smil på læben; man har overvundet døden, man har brugt sin talent vist, hvorfor livet vil betyde noget bedre for de kommende generationer. Det var princippet. Det princip inspirerede den mand, der blev kong Henrik 7 af England, til at gøre det samme imod den onde kong Richard 3, og til at etablere England på det tidspunkt som den anden, moderne nationalstat. Det var på en måde, hvad Martin gjorde. Samme form for proces.

Men lad os nu tage den anden side af sagen. Lad os tage tilfældet Hamlet. Hamlet siger, vi har muligheden for at kæmpe og befri os selv fra forfærdelige tilstande, men, men – hvad sker der, når vi dør? Hvad sker der efter døden? Det er frygten for, hvad der sker efter døden, som gør folk til krystere. Og det er vores problem i USA i dag. Det er problemet med vores lederskab i det Demokratiske Parti; det er problemet med det Republikanske Parti, for det er ikke alle i det Republikanske Parti, der er dårlige, nogle af dem er meget gode, og jeg har til hensigt at inkorporere nogle af dem i min regering; jeg er ikke særlig partisk, når det drejer sig om regeringen. Jeg er partisk med hensyn til at få den etableret.

Det er pointen. Problemet her er det følgende: Tror vi rent faktisk på, at mennesket er forskelligt fra dyrene? Tror I på, at, i skolerne i dag, i aviserne i dag; tror I på, at amerikanere tror på, på nogen som helst signifikant måde, at mennesket er forskelligt fra dyret? Det er ikke det, vi underviser; se på vores standardpensum. Mange af jer ved noget om uddannelse. Vores uddannelsespolitik er en national forbrydelse. Man lærer ingenting; man lærer at bestå en prøve. Man spørger sig selv, om de, der udarbejder prøven, ved, hvad de taler om. Man har prøver at bestå i forskellige steder i landet, ikke for at teste, hvad man har gjort ved eleverne med

hensyn til, hvad de ved; undertiden kommer eleverne og siger, 'jeg ved ingenting, i mine skoleår lærte jeg ingenting'. Sådan, som man underviser nu. Det, man tester, er elevernes lydighedstræning i dette skoledistrikt eller den del af landet, målt ud fra underlødighed. Distrikterne konkurrerer om penge! Og præstationerne, som skoleelevernes hundetræning, bliver en standard for, hvor mange penge, og hvor mange udmærkelser, dette distrikt vil modtage det følgende år. Vi er ikke længere interesseret ... Vi tror som nation ikke længere på at udvikle mennesker! Vi er, ligesom det gamle Rom, blevet et samfund for 'brød og cirkus'; få din krumme, og lad dig underholde! Og underholdningen bliver mere og mere ond, som det skrider frem. F.eks., arbejder folk i dag; er deres mentalitet, at de skal arbejde? Tror de på arbejde, tror de på, at samfundet giver dem mulighed for at arbejde? Nej, det gør det ikke. Det giver dem mulighed for at få fat i nogle penge. Hvad er den største vækstindustri i USA? Hasardspil! Hvad er Wall Street? Hasardspil. Hvad er Enron? Hasardspil. Hvad er disse fyre, der kommer i fængsel i New York? Hasardspillere. Mentaliteten i landet er, at, hvis du sidder i held og vinder i lotteriet og vinder på væddeløbsbanen, så går det fremad for dig. Til trods for, at ens industri er ved at kollapse, ens landbrug er væk, byrådet ikke længere har råd til at sørge for centrale behov; vi er blevet et hasardspilssamfund. Vi er afhængige af hvad? Masseunderholdning. Hvilken form for masseunderholdning? Er dette noget, man i realiteten bør skamme sig over?

Vi anser ikke længere mennesker for at være mennesker. Vi forstår ikke længere, hvad menneskeligt er.

Jeg startede en ungdomsbevægelse for henved 4 år siden, der fokuserer på unge mennesker, 18-25 årige, dvs. aldersgruppen for universitetsstuderende. Som I ved, når folk bliver omkring 18 til 25 år, under normale betingelser, er de gået videre end til at tænke på sig selv som unge mennesker, halvt voksne, halvt børn, og til at blive voksne mennesker. De har den

voksnes selvtillid, den voksnes impulser osv. De er klar til at påtage sig ansvar i samfundet. I et velordnet samfund, ville alle have adgang til en kvalitetsuniversitetsuddannelse, for at udvikle den enkeltes talenter for at finde ud af, hvad deres mission i livet skal være, hvilken form for karriere, de skal satse på, og man giver dem muligheden for at gennemarbejde dette, finde ud af dette, finde ud af, hvem, der virkelig er som voksen, og at vælge deres fremtidige profession i livet på denne basis. Det, jeg understreger med denne træning, er, forstå forskellen mellem menneske og dyr.

Jeg bliver lidt teknisk omkring dette, for det er et vigtigt punkt. Hvad er forskellen mellem menneske og dyr? Kan man bevise, at mennesket ikke blot er et dyr? Og hvordan kan man bevise det? Hvis mennesket var en abe, f.eks., ville det menneskelige befolkningstal på denne planet aldrig have oversteget et par millioner individer. Så lad være med at gøre mennesket til en abekat (et fjols). Vi har nu over 6 mia. mennesker, vi skal sørge for, på denne planet, og tallet vokser. Pointen er, at mennesket har været i stand til at opdage, hvad intet dyr kan gøre, at opdage universelle, fysiske principper i universet, og at anvende disse opdagede principper til at frembringe forbedringer i samfundet, som øger menneskets magt over naturen; præcis, som man kan læse i Skabelsesberetningen i 1. Mosebog: mand og kvinde skabt i Skaberens billede, efter hans lignelse; og ansvarlige for denne funktion. Det er, hvad vi er. Når vi underviser i fysisk videnskab; når vi underviser i klassisk kunst og den slags ting, når vi underviser i historie ud fra dette standpunkt, formidler vi i realiteten en fornemmelse af deres menneskelighed. De er i stand til at genopføre fortidens store principper, det være sig inden for kunst eller inden for fysisk videnskab. Når de kender dette, kender de forskellen på sig selv og dyret; de bryster sig af dette og siger, vi er menneskelige. Og de kan se på hinanden med kærlighed, en form for kærlighed, der kommer til udtryk inden for uddannelse med den rigtige form for undervisning, hvor eleverne er delagtige

i processen med at kæmpe sig igennem handlingen for sig selv at opdage et princip, der præsenteres for dem som en udfordring og et paradoks. Det vil sige, en kærlig relation, en klasse med typisk 15-25 universitets- eller skoleelever, hvor eleverne gives ansvaret for, gives en udfordring med at kæmpe sig igennem det for sig selv, og den gode lærer forsøger at fremkalde denne form for respons blandt eleverne; finde to til tre i klassen, der kan starte diskussionen og få hele klassen involveret i diskussionen, så det, der kommer ud af det, ikke er udenadslære fra en lærebog, men at det, der kommer ud af det, er en proces, hvor man i en social oplevelse opdager betydningen af et princip, som om de selv havde gjort den oprindelige opdagelse. Dette gøres, ikke ved at undervise den enkelte elev, selv om det nogen gange virker, men ved at få eleverne til at interagere i diskussionsprocessen. Det er derfor, man helst skal have en klassestørrelse på mellem 15-25 elever. Ikke for mange, som kan udelukke muligheden for, at alle kan deltage. Og ikke for få, så man ikke får stimulering til at starte diskussionen. Det er denne sociale proces med en relation mellem mennesker, der elsker hinanden i en højere forstand, fordi de har været fælles om processen med at opdage et princip. Eller ... noget om historie; men de var fælles om det, og ideen om at være fælles om menneskelig viden, som menneskelig viden, er den essentielle kærlighedshandling. Man elsker menneskeheden og er tilfreds med menneskeheden, når man har arbejdet sammen for at gøre en opdagelse sammen. Og man indser, man kan regne med dem til denne form for metode – har man et problem med dem? Gå tilbage til metoden. Tal med dem på samme måde, som man gør i klasseværelset. Og man kæmper sammen igennem det, disse unge mennesker kæmper til kl.3-4 om morgenen. Når jeg holder foredrag for disse fyre, er de over mig i henved fire timer. Jeg holder en præsentation på en times tid, de er over mig konstant. Men det er smukt, det er vidunderligt. Jeg tror, at alle, der har arbejdet med undervisning, ved, hvad jeg taler om. Det er smukt; det er vidunderligt.

Så problemet er dette: Vi har en befolkning, vi har en verden, der har en mangel på mennesker, der rent faktisk fuldt ud forstår forskellen mellem menneske og dyr; at mennesket, som det defineres i Skabelsesberetningen i 1. Mosebog, er et væsen, der er skabt i universets Skabers billede. Det er os. Fordi vi overfører disse ideer, fordi vi overfører dette arbejde, som intet dyr kan, elsker vi hinanden; vi elsker de mennesker, der var før os; vi elsker dem, der kommer efter. Vi kerer os om dem, på en meget selvisk måde, for, idet vi bruger vores talent her i livet, vores skønhedssans beror på, hvad der kommer ud af vores liv, i de kommende generationer. Vi elsker børn af denne grund. Der er børn; vi elsker børnebørn endnu mere end børnene, undertiden, fordi vore børn var i stand til at producere disse børn, det er fantastisk! Man elsker dem især, for dem, der bliver bedsteforældre, de elsker specielt disse børnebørn af denne grund.

Men denne form for kærlighed mangler generelt i befolkningen, hos ledere.

Martin havde selvfølgelig dette. Martin var ét af de sjældne mennesker, på hans tid, som havde en dybtgående følelse af, hvad det vil sige at være et menneske; som havde en dybtgående forståelse af læren fra Kristi passion på korset. Han var i stand til at bringe dette ind i politik – han kom ikke ind i det som politik som sådan – han var en naturlig leder. En naturlig leder er ikke én, der kommer ud af den politiske proces som sådan, men ud af folket. Martin opnåede aldrig et politisk hverv. Og alligevel var han sandsynligvis en lige så betydningsfuld person i USA som nogen moderne præsident var. Det opnåede han. Hans myndighed som en leder kom fra folket. Han kæmpede mod folket og med folket for at befri dem. Han var en leder i ordets sande betydning. Hans indflydelse som en politisk kraft i nationen og i verden kom fra hans forhold til folket.

Og det er vores situation i dag, og grunden til, at jeg er så glad for denne lejlighed til at være sammen med jer, for I

typificerer dem, der kæmper med vanskeligheder, i dette land og uden for dette land, for den såkaldte 'glemte mand'; som Franklin Roosevelt, der i 1933 blev indkaldt til at være præsident. 80 % af befolkningen i USA i særdeleshed, og mange i hele verden, er den glemte mand og kvinde. Der er ikke rigtig nogen, der kerer sig om dem. Tag eksemplet med historien om sundhedssektoren; tag eksemplet med alle mulige ting. Den eneste måde, hvorpå man kan forny en nation, som Martin ydede et stort bidrag til en fornyelse af USA, er, at man må gå til den glemte mand og kvinde; især til de ubemidlede, og hvis man kan udtrykke en kærlig holdning over for problemet med de ubemidlede, dem, der befinder sig på den laveste side i livet, så er man i stand til at repræsentere det princip, på hvilket moderne regeringsførelse bør baseres; det samme princip, som Jeanne d'Arc på sin vis muliggjorde gennem sit bidrag til Frankrig som den første, moderne nationalstat, der var helliget det almene velfærd. Hvis man vil være en ægte politiker, må man være forpligtet over for det almene velfærd. Man må være forpligtet over for menneskeheden, og for at være forpligtet over for menneskeheden, må man se på det menneske, der befinder sig i de værste omstændigheder, generelt, og løfte dem op. Så har man virkelig bevist, at man kerer sig om det almene velfærd. Hvis man ikke går til disse mennesker, er man ikke *med* det almene velfærd. Hvis man ikke har sine rødder i kampen for det almene velfærd, er man ikke i stand til at lede vores nation, som er en nation, der forfatningsmæssigt er forpligtet over for det almene velfærd. Martin havde dette. Alle de store ledere i historien er som regel kommet fra denne form for baggrund; de fødtes ikke til at være ledere, de blev ikke valgt som ledere; nogle blev valgt i løbet af livet, men de startede ikke med at etablere deres lederskab ved at blive valgt. De etablerede deres lederskab ved at finde deres rødder i kampen for menneskehedens velfærd. De blev repræsentanter for en eller anden gruppe, der kæmpede for deres rettigheder, eller de blev fortalere for denne gruppe, der kæmpede for sine rettigheder. Og de kom frem til en lederposition, fordi de havde en

indbygget, moralsk karakter, i billedet af Kristi passion og korsfæstelse. Og jo mere, de kommer ind i det, og jo farligere, det bliver, i takt med, at de vinder mere indflydelse – livet *bliver* farligere i takt med, at man vinder mere indflydelse – så indser de, at de sætter deres liv på spil, og de må spørge sig selv: hvad er det, jeg vil risikere mit liv for; hvad er det for en sag, jeg ikke vil forråde, selv, hvis prisen er, at det koster mig mit liv? Og han kastes direkte tilbage til Kristi korsfæstelse og passion. Og dér er vi i dag. Martin havde dette; og problemet med USA og bevægelsen i dag, er, at bevægelsen er blevet, skal vi sige, for 'civiliseret' med hensyn til at bøje af for at komme ud af det med det politiske *establishment*, og hvor den tenderer mod at tro på, at vejen til succes er at bøje af for at komme ud af det med dem. Man fortaber passionen, som bør motivere den sande, politiske leder. Og passionen er denne helligelse; man har en talent, man har en fornemmelse af, hvad ens liv betyder, man har en fornemmelse af forpligtelse, af en mission i livet, for at opløfte nationen ved at løfte en bestemt del af befolkningen, eller hele befolkningen. Og man vil *ikke gøre noget som helst* for at forråde dette. Det giver én kraft. Det giver én kraft til at være et menneske, der er skabt i den levende Skabers billede. Man tapper ind i det. Martin tappede ind i det. Han var en Guds mand, ikke kun af Gud, men en Guds mand. Han var en mand, som, i løbet af livet, af skæbnen fik givet missionen at være en Guds mand. Og han havde styrken til at gøre det. Han havde styrken til at gå i Kristi fodspor; til at gennemleve Gethsemane; til at gennemgå korsfæstelsen. Han havde denne styrke. Som Jeanne havde på sin måde.

Og det er den lektie, jeg mener, må undervises, må blive forstået, hvis vi skal redde denne nation. Vi må tappe ind i denne kraft. Og som jeg siger, blandt alle de billeder af nylige, politiske ledere i USA, er Martin, både som en national leder og som en global leder, hvilket han også var med hensyn til sin indflydelse, det bedste eksempel på den form for personlighed, vi må have og må udvikle for at komme

ud at det forfærdelige, frygtindgydende rod, der i dag truer os.

Mange tak.«

[1] Hør hele Martin Luther Kings sidste tale, 'I have been to the mountain top', her <https://www.youtube.com/watch?v=ixfwGLxRJU8>

Helga Zepp-LaRouches budskab i anledning af 50-året for mordet på Martin Luther King

12. april, 2018 – Følgende budskab fra Schiller Instituttets stifter og præsident Helga Zepp-LaRouche blev oplæst den 9. april i anledning af en mindebegivenhed i New York for Martin Luther Kings berømte »Jeg har været på bjergets top«-tale.

»Præcis på det tidspunkt, hvor, takket være Kinas Nye Silkevejsinitiativ, i hvilket 140 nationer deltager, og hvor i særdeleshed udviklingslandene har håb om at overvinde fattigdom og underudvikling, som Martin Luther King kæmpede for mod slutningen af sit liv, har fortalernes for det oligarkiske system lanceret en række provokationer, som kunne få uberegnelige konsekvenser.

Samtidig med, at I samles her i aften, er faren for en krig, endda en atomkrig, i løbet af de seneste timer vokset. FN har mødtes for at diskutere Syrien. Selve eksistensen af verdens civilisation afhænger nu af, om verdens ledere i Kina, Rusland

og USA i særdeleshed, nu sammen finder en vej ud af det gamle paradigme for krig og geopolitik.

Der er en igangværende bestræbelse på vegne af fortalernes for det gamle paradigme for at optrappe en konfrontation med Rusland og Kina for at skabe et klima, hvor det angiveligt skulle blive umuligt for USA at arbejde sammen med Rusland og Kina for at adressere menneskehedens eksistentielle spørgsmål.

Og dog, i den Kolde Krigs mørkeste dage, i 1963, fandt præsident John F. Kennedy, som netop med nød og næppe havde undgået en atomkrig over missilkrisen på Cuba, en udvej. Sovjetunionen og USA skulle i fællesskab udforske rummet. Han sagde: menneskeheden må gøre en ende på krig, eller også vil krig gøre en ende på menneskeheden.

For halvtreds år siden sagde en stor mand, pave Poul 6, at økonomisk udvikling er det nye navn for fred. Den eneste måde at højtideligholde 50-året for mordet på Martin Luther King er ved at erkende kampen mellem det gamle paradigme, hvis fortalere dræbte dr. King, og det nye paradigme. Og dernæst gøre alt, der står i vores magt, for, at dette dyrebare øjeblik, hvor alle hans drømme kunne gå i opfyldelse, ikke forpasses.«

Foto: Martin Luther King holdt sin sidste tale den 3. april, 1968, den berømte 'I have been to the mountain top'. Hør hele talen her: <https://www.youtube.com/watch?v=ixfwGLxRJU8>

Martin Luther King blev myrdet den 4. april, 1968. Æret være hans minde.

Lyndon LaRouche: Det britiske Imperium er stadig den civiliserede verdens fjende nr. 1

Jason Ross: Ingen forstår briterne bedre end Lyndon LaRouche. Alt imens Storbritannien ikke længere hersker over havene eller verden med skibe, fly og imperiehære, så inficerer deres måde at tænke på kulturer i hele verden og former den måde, hvorpå folk analyserer og opfatter virkeligheden. Storbritannien udøver også magtfuld kontrol over verdens finanssystem gennem City of London og deres indflydelse over Wall Street. De har haft utrolig succes med at bondefange vore eliter til at være overbevist om, at amerikansk råstyrke med britisk hjerne bør kontrollere verden.

Men, hvor mange flere amerikanske liv skal ofres, og hvor mange flere ofre for unødvendige, geopolitiske krige skal dø og lide i hele verden på vegne af britiske, geopolitiske strategier, før vi udrydder dette barbariske system?

Lad os lytte til LaRouche:

Download (PDF, Unknown)

Strategisk Forsvarsinitiativ 35 år i dag: Omsæt Lyndon LaRouches vise ord til handling for et Strategisk Forsvar af Jorden. LPAC Internationale Webcast, 23. marts. 2018

Vært **Matthew Ogden**: Det er i dag den 23. marts, 2018, en meget gunstig dato: Det er nemlig 35 års dagen for en meget vigtig dato, som var 23. marts, 1983, hvor præsident Ronald Reagan annoncerede vedtagelsen af det **Strategiske Forsvarsinitiativ** (SDI; Strategic Defense Initiative). I dag er det et meget passende tidspunkt for at bedømme den stadigt mere presserende nødvendige vedtagelse af en ny sikkerhedsarkitektur for planeten, og den samtidige nye økonomiske arkitektur, som må ledsage den.

Vi befinder os i et meget dramatisk øjeblik i verdenshistorien, og jeg mener, at, hvis vi træder et skridt tilbage og ser på det store billede, så står det klart, at verdensordenen, som vi har kendt den i de seneste 70 år, er i færd med at undergå en total transformation. Og udfaldet af de strategiske kampe, der raser netop nu, både på den nationale scene her i USA, men især på den globale scene; udfaldet af disse strategiske kampe vil afgøre menneskeheds historie i mange generationer fremover.

Med de begivenheder, der har fundet sted i løbet af de seneste tre uger, siden den russiske præsident Vladimir Putin den 1. marts annoncerede, at Rusland havde udviklet en helt ny

generation af strategiske våben, baseret på avancerede fysiske [principper], og som er i stand til at gennemtrænge alle kendte forsvarssystemer, har vi set, hvor dramatisk nødvendigt det er, med det presserende i en sådan ny sikkerhedsarkitektur. Ikke én, der bygger på Mutually Assured Destruction (MAD; garanteret gensidig ødelæggelse), men derimod én, der bygger på win-win-overlevelse og økonomisk fremskridt *for alle nationer* på denne planet; nødvendigheden heraf bliver i stigende grad mere presserende. Jeg vil gerne fremhæve, hvad præsident Putin selv sagde i denne tale 1. marts til den føderale forsamling:

Han sagde:

» ... lad os sætte os ved forhandlingsbordet og sammen udtænke et nyt og relevant system for international sikkerhed og bæredygtig udvikling for menneskelig civilisation. ... Dette er et vendepunkt for hele verden og for dem, der er villige til, og i stand til, at forandre sig; de, der handler og går fremad, vil tage føringen.«

<http://en.kremlin.ru/events/president/news/56957>

Men, snarere end klart og nøgternt at vurdere denne ændrede, strategiske virkelighed, med denne game-changing tale af Ruslands præsident, og besvare dette tilbud for at forhandle, med hans ord, »et nyt og relevant system for international sikkerhed og bæredygtig udvikling for menneskelig civilisation«, for endelig at bringe denne nihilistiske dødsspiral med stadigt mere dødbringende masseudslettelsesvåben til en afslutning; snarere end at gøre dette, har briterne og deres såkaldte »partnere« i Europa forsøgt at oppiske en generel støtte til en krigskonfrontation mod Rusland ved anvendelse af det, Labour-partiets leder, Jeremy Corbyn, meget korrekt karakteriserede som det, han kaldte »fejlbehæftet efterretning« og »uvederhæftige dossiers« af den type, som blev brugt til at retfærdiggøre invasionen af Irak. Og som Jeremy Corbyn advarede om, så bør vi ikke

»affinde os med en ny Kold Krig ... og en intolerance over for dissens som under McCarthy-perioden«.

Som **Helga Zepp-LaRouche** i går understregede i sin internationale webcast, så har briterne og Theresa May, i deres forsøg på at gennemtvinge en sådan krigsprovokation, overspillet deres hånd. Deres metoder og deres mål står nu afsløret for hele verden at se. På trods af Theresa Mays bestræbelser på at presse præsident Trump over i et hjørne, hvor han ikke ville vove at forsøge at tage skridt, der ville gøre det muligt for ham at honorere sin forpligtelse til at forbedre relationerne med Rusland; snarere end at lade sig blive bakket ind i et hjørne, som Helga Zepp-LaRouche sagde, så udmanøvrerede præsident Trump imidlertid hele operationen ved at tage telefonen og ringe til præsident Putin og lykønske ham med genvalget og hans næste periode som Ruslands præsident, og fortsatte med en meget sober diskussion mellem de to statsoverhoveder om nogle af de meget vigtige, fælles bestræbelser og fælles udfordringer, som disse to nationer, USA og Rusland, sammen konfronteres med; og som, hvis vi fik lov at gøre det, vi kunne arbejde sammen om at løse, såsom krisen i Syrien; såsom muligheden for et totalt gennembrud for fred på Koreahalvøen; såsom den igangværende situation i Ukraine; og meget signifikant, såsom at forhindre et nyt våbenkapløb.

Umiddelbart efter denne telefonsamtale, blev pressen, som I kan tænke jer, hysterisk, og Det Hvide Hus' pressesekretær Sarah Sanders holdt en pressekonference i briefing-værelset i Det Hvide Hus, hvor hun ikke mindre end et halvt dusin gange understregede den absolutte betydning af at opretholde en dialog mellem USA og Rusland på lederskabsniveau, omkring fælles interesser og fælles udfordringer.

Jeg vil afspille nogle eksempler på nogle af disse gentagne udtalelser fra Sarah Sanders på denne pressebriefing i Det Hvide Hus.

Her følger engelsk udskrift af resten af webcastet:

SARAH SANDERS: We want to continue to have a dialogue with Russia, and continue to talk about some of the shared interests

we have, whether it's North Korea, Iran, and particularly as the

President noted today, slowing the tensions when it comes to an

arms race, something that is clearly important to both leaders....

We want to continue to have dialogue so that we can work on some of the issues that concern both countries, and we're going

to continue to do that, while also continuing to be tough on a number of things....

The President once again has maintained that it's important for us to have a dialogue with Russia so that we can focus on some areas of shared interests...

These are conversations that sometimes take place, and certainly the President finds there to be an importance in having

that dialogue with Russia so that we can talk about some of the

big problems that face the world....

We disagree with the fact that we shouldn't have conversations with Russia. There are important topics that we should be able to discuss, and that is why the President's going

to continue to have that dialogue.

Again the focus was to talk about areas of shared interests.

We know that we need to continue a dialogue. It's important for

a lot of the safety and security of people across the globe.
We
would like to be able to work with them on things like North
Korea, on Iran, and also both countries shared interest in
lowering the tensions when it comes to an arms race,
recognizing
that that's not the best thing for either country, and so we
want
to be able to have those conversations and that was the point
of
today's call.... [end video]

OGDEN: So, that's a very clear message, obviously. Now, on
the same day, President Trump himself reiterated exactly the
same
points in a couple of tweets that he posted, and I would like
to
just read you those tweets. He said:
"I called President Putin of Russia to congratulate him on
his election victory (in past, Obama called him also). The
Fake
News Media is crazed because they wanted me to excoriate him.
They are wrong! Getting along with Russia (and others) is a
good
thing, not a bad thing."
"They can help solve problems with North Korea, Syria,
Ukraine, ISIS, Iran, and even the coming Arms Race. Bush
tried
to get along, but didn't have the 'smarts.' Obama and Clinton
tried, but didn't have the energy or chemistry (remember
RESET).
PEACE THROUGH STRENGTH!" he concludes.
Now of course that final phrase is a quotation directly from
President Ronald Reagan. And this direct reference is a very
timely one, and perhaps is not merely a coincidental one: As
I
said, today, March 23rd, is the 35th anniversary of one of the

groundbreaking moments in modern history, and it's one which completely reshaped the global, strategic geometry at that time,

and which remains immediately relevant all the way up to the present day.

That moment, March 23rd, 1983 was representative of a complete shock, a shock wave which was felt around the world. This was the surprise announcement by President Ronald Reagan at

the conclusion of a live, national television broadcast which was

an address to the nation, nominally on national security. But what President Reagan did at the conclusion of that broadcast, to

the surprise of almost all of his leading advisors in the White

House even, was to announce what came to be known as the Strategic Defense Initiative, or SDI, what President Reagan called a "vision of the future, which offers hope."

In the speech, what President Reagan did was that he committed the United States to a crash program, a crash scientific program for the development of advanced technologies

which would be based on new physical principles to (quote/unquote) "free the world from the threat of nuclear war."

And so, in so doing, President Reagan completely overthrew the ideology of retaliatory nuclear deterrence through the threat of

instantaneous, total nuclear response in the event of the detection of a nuclear attack against the territory of the United

States. This was what was so-called Mutually Assured Destruction

(MAD).

President Reagan completely rejected the very premise of Mutually Assured Destruction and in so doing, Reagan shocked

the world, and truly did change the course of world history. So, right now, why don't we wind the clock back 35 years, and listen to what the world heard on that night, March 23rd, 1983:

My fellow Americans, thank you for sharing your time with me tonight.

The subject I want to discuss with you, peace and national security, is both timely and important. Timely, because I've reached a decision which offers a new hope for our children in the 21st century...

The defense policy of the United States is based on a simple premise: The United States does not start fights. We will never

be an aggressor. We maintain our strength in order to deter and

defend against aggression – to preserve freedom and peace.

Since the dawn of the atomic age, we've sought to reduce the risk of war by maintaining a strong deterrent and by seeking genuine arms control. "Deterrence" means simply this: making sure any adversary who thinks about attacking the United States,

or our allies, or our vital interests, concludes that the risks

to him outweigh any potential gains. Once he understands that, he

won't attack. We maintain the peace through our strength; weakness only invites aggression.

This strategy of deterrence has not changed. It still works.

But what it takes to maintain deterrence has changed. It took one

kind of military force to deter an attack when we had far more nuclear weapons than any other power; it takes another kind now

that the Soviets, for example, have enough accurate and

powerful

nuclear weapons to destroy virtually all of our missiles on the

ground. Now, this is not to say that the Soviet Union is planning

to make war on us. Nor do I believe a war is inevitable – quite

the contrary. But what must be recognized is that our security is

based on being prepared to meet all threats.

There was a time when we depended on coastal forts and artillery batteries, because, with the weaponry of that day, any

attack would have had to come by sea. Well, this is a different

world, and our defenses must be based on recognition and awareness of the weaponry possessed by other nations in the nuclear age...

Now, thus far tonight I've shared with you my thoughts on the problems of national security we must face together. My predecessors in the Oval Office have appeared before you on other

occasions to describe the threat posed by Soviet power and have

proposed steps to address that threat. But since the advent of nuclear weapons, those steps have been increasingly directed toward deterrence of aggression through the promise of retaliation.

This approach to stability through offensive threat has worked. We and our allies have succeeded in preventing nuclear war for more than three decades. In recent months, however, my advisors, including in particular the Joint Chiefs of Staff, have

underscored the necessity to break out of a future that relies solely on offensive retaliation for our security.

Over the course of these discussions, I've become more and more deeply convinced that the human spirit must be capable of

rising above dealing with other nations and human beings by threatening their existence. Feeling this way, I believe we must

thoroughly examine every opportunity for reducing tensions and for introducing greater stability into the strategic calculus on

both sides....

Wouldn't it be better to save lives than to avenge them? Are we not capable of demonstrating our peaceful intentions by applying all our abilities and our ingenuity to achieving a truly

lasting stability? I think we are. Indeed, we must.

After careful consultation with my advisors, including the Joint Chiefs of Staff, I believe there is a way. Let me share with you a vision of the future which offers hope. It is that we

embark on a program to counter the awesome Soviet missile threat

with measures that are defensive. Let us turn to the very strengths in technology that spawned our great industrial base and that have given us the quality of life we enjoy today.

What if free people could live secure in the knowledge that their security did not rest upon the threat of instant U.S. retaliation to deter a Soviet attack, that we could intercept and

destroy strategic ballistic missiles before they reached our own

soil or that of our allies?

I know this is a formidable, technical task, one that may not be accomplished before the end of this century. Yet, current

technology has attained a level of sophistication where it's reasonable for us to begin this effort...

I clearly recognize that defensive systems have limitations and raise certain problems and ambiguities. If paired with offensive systems, they can be viewed as fostering an aggressive

policy, and no one wants that. But with these considerations firmly in mind, I call upon the scientific community in our country, those who gave us nuclear weapons, to turn their great talents now to the cause of mankind and world peace, to give us the means of rendering these nuclear weapons impotent and obsolete.

Tonight, consistent with our obligations of the ABM treaty and recognizing the need for closer consultation with our allies,

I'm taking an important first step. I am directing a comprehensive and intensive effort to define a long-term research

and development program to begin to achieve our ultimate goal of

eliminating the threat posed by strategic nuclear missiles. This

could pave the way for arms control measures to eliminate the weapons themselves. We seek neither military superiority nor political advantage. Our only purpose – one all people share – is to search for ways to reduce the danger of nuclear war.

My fellow Americans, tonight we're launching an effort which holds the promise of changing the course of human history.

There

will be risks, and results take time. But I believe we can do it.

As we cross this threshold, I ask for your prayers and your support.

Thank you, good night, and God bless you. [end video]

OGDEN: That was 35 years ago today.

Now, just as a side note, incidentally, President Trump is not ignorant of this history. In 1999, far before he ever was a

candidate for President, in a an interview with none other than

Wolf Blitzer on CNN, President Trump actually addressed what he thought of as the necessity for the Strategic Defense Initiative, but also the necessity for sitting down and having talks to work out the tensions between the United States and Russia. Here's just a quick quote from President Trump. He said: "As far as nuclear is concerned, this country, us, we need a shield..."

Wolf Blitzer said, "A Strategic Defense Initiative?" And Trump affirmed that, saying, "Because Russia is unstable. We need a missile defense shield. People used to criticize Reagan, but now it's very developable. We need a shield... We need a change. The ABM Treaty was 1972. Who knew what technology would develop? We have to sit down with the Russians and many others."

So, that was just a side note. That was Nov. 28, 1999. But as I think you can see, now-President Trump remains committed to that inclination to sit down with the Russians and many others — North Korea, for example; and to resolve these nuclear threats.

If you just go back again to that date in 1983, this was 35 years ago. In President Reagan's own words, he said that what he announced that night would, indeed, change the course of world history; and it did. And, it took most of the world completely by surprise. But, it didn't come out of nowhere, and this history is very important for viewers to understand.

Let me just read you a portion of what Lyndon LaRouche had to say at that time. This is a statement that he issued the morning following that historic speech, so this is from March 24, 1983. What Mr. LaRouche had to say was the following:

“Only high-level officials of government, or a private citizen as intimately knowledgeable of details of the international political and strategic situation as I am privileged to be, can even begin to foresee the Earth-shaking impact the President’s television address last night will have throughout the world... [T]he words the President spoke last night can never be put back into the bottle. Most of the world will soon know, and will never forget that policy announcement.

With those words, the President has changed the course of modern history.

“Today I am prouder to be an American than I have been since the first manned landing on the Moon. For the first time in 20 years, a President of the United States has contributed a public action of great leadership, to give a new basis for hope for humanity’s future to an agonized and demoralized world. True greatness in an American President touched President Ronald Reagan last night; it is a moment of greatness never to be forgotten.”

So that was Lyndon LaRouche, March 24, 1983. Now, as LaRouche alluded to in that statement, he was no bystander or casual observer of the events of that night President Reagan announced the SDI. In fact, the grand idea behind what Reagan announced that night, came directly from none other than Lyndon

LaRouche himself. I would like to play for you a brief excerpt

of Mr. LaRouche, in his own words, speaking about the background

to what had shocked the world that night – March 23, 1983.

This

is taken from a video that LaRouche PAC published about ten years

ago, back in 2008, on the 25th anniversary of the SDI speech.

The video was titled “A Brief History of Lyndon LaRouche’s

SDI.”

So, let's listen to what Mr. LaRouche had to say in that video.

LYNDON LAROUCHE

: I had been organizing the SDI operation, including initially from 1977, long before it was called an SDI. I was the one who said, “We're going to make a project of this thing.” So, I adopted this and stated this as my

program in 1979, when I was running as a Presidential candidate.

Then, I had this conversation with Reagan, and then as a follow-up after he was President, we had a follow-up with various

people in the Reagan circle; including his National Security Council. I was working with the head of the National Security Council on this operation, and with people from the CIA and this

and that. I was sworn to this and sworn to that, so I was doing

the whole thing. The SDI was my work, which they liked. And there was a faction, including the President, who liked it.

He

liked it because he was against, he always hated Henry Kissinger;

and he hated Henry Kissinger particularly because of the so-called “revenge weapons.” The idea that you build super weapons, and if somebody throws a bomb at you, you obliterate the

planet. That is not considered a good defense, and he was against that. When he saw from experts that what I was saying was accepted experts – military and others – and this was French intelligence, the leadership of the Gaullist faction in France; this was the leadership of the German military; this was

the leadership of the Italian military, and all over the world.

So, I was the creator of the SDI. Reagan liked it, he adopted it. I was creating the thing in direct cooperation during the entire period, with the cooperation of the National Security Council and the heads of the CIA. People recognized that I was right; I had the scientific capability and knowledge to do it, and we were doing it.

OGDEN: So, that's the story in Lyndon LaRouche's own words. That is merely the tip of a very fascinating iceberg. We encourage you to watch that full video that I cited that that excerpt was taken from. But also, to visit the page on the LaRouche PAC website which gives you the full background of this

story. As you can see there, the link is larouchepac.com/sdi. That gives you this full, historic background. But as you heard

Mr. LaRouche say there in that video clip, this effort on his part to craft the idea of what then became adopted by the President of the United States in the form of the SDI, this effort went all the way back to the mid-1970s. Here's an image

of a campaign pamphlet which was commissioned by Lyndon LaRouche,

titled "Sputnik of the '70s: The Science behind the Soviets' Beam

Weapon." In this pamphlet, Lyndon LaRouche called for an international crash program to develop a space-based missile defense system based on new physical principles. A Manhattan project-style mission which would provide the economic driver to

fuel global development. The pamphlet proposed "... Long-range

economic and scientific collaboration with the Soviet Union, among other nations, which would eliminate the danger of world

obliteration," and it emphasized "... Tremendous revolutionary industrial implications available to this nation and the world if the political will of the United States forces a recommitment to technological progress in the form of an International Development Bank and its national concomitant Third National Bank."

So, as you can see, Lyndon LaRouche's idea of this missile defense system, was always framed around the idea of not unilateral defense systems, but rather, a joint missile defense

and joint scientific and economic collaboration between the United States and the Soviet Union. To do so, would be to unleash the revolutionary industrial and economic implications of

such technological breakthroughs as the basis for a new international, economic order; something which he had been involved in all the way back to at least 1971 when he first issued the proposal for a new International Development Bank – the so-called IDB. So you can see in LaRouche's idea, the kernel

of what became the SDI, always had with it a new international security architecture, overthrowing this entire reign of terror

of Mutually Assured Destruction and revenge weapons. But concomitantly, a new international economic order, which would be

driven by the revolutionary, unprecedented economic boom that would come out of the progress associated with such technological

breakthroughs around these new physical principles in the collaboration of US and Soviet scientists to develop this joint

missile defense to make International Ballistic Missile and nuclear war impotent and obsolete.

The history is as fascinating as it is extensive. Here is

not the time or the place to go through every single aspect of this history; but the full background, again as I said is available on that webpage – larouchepac.com/sdi. But if you fast forward from that pamphlet “Sputnik of the '70s” all the way

to the lead-up into the 1980 Presidential campaign in which Lyndon LaRouche himself was a candidate for President of the United States. Let’s take a look at a picture here of Lyndon LaRouche meeting face-to-face with then-candidate Ronald Reagan

at a candidates’ forum that took place in Concord, New Hampshire.

During this face-to-face meeting and in several other opportunities to interface with the Reagan campaign team, Lyndon

LaRouche presented this idea, in principle and in detail.

Following Reagan’s victory and his election, Lyndon LaRouche and

representatives of his organization, were brought in for meetings

with first the Reagan Presidential transition team, and then with

leading members of the National Security Council and Reagan’s intelligence community. They discussed LaRouche’s idea for this

new strategic doctrine, and the related scientific and energy policies that would go along with it. So, Lyndon LaRouche commissioned numerous reports and campaign pamphlets promoting this idea. As you can see here, this is from {Fusion}; this is a

special report titled “Directed Energy Beams; A Weapon for Peace.” Here’s the next one; this is an edition of the {Executive Intelligence Review} magazine from November 30, 1982.

Again, before the March 23, 1983 announcement of the SDI. This

was titled “Beam Weapons: The Science to Prevent Nuclear War.”

Here's another one; this is a pamphlet. "How Beam Weapon Technologies Can Reverse the Depression." So, all along, this was always an economic idea from Lyndon LaRouche's standpoint. As you can see, being an American at this point, in the years preceding the 1980 Presidential election and then coming out of

Reagan's victory, 1980, '81, '82, the idea of this Beam Defense

system which would be based on new physical principles, was associated – including in the popular mind – it was associated with Lyndon LaRouche. And it had been associated with Lyndon LaRouche for at least half a decade prior to Reagan's historic,

groundbreaking speech.

The morning after Reagan's March 23rd address, the media was scrambling to try to find experts to interview to explain what it

was that Reagan had presented the night before. Naturally, they

had to turn to representatives of the LaRouche organization.

Here's a photograph of Paul Gallagher, who was at that time Executive Director of the Fusion Energy Foundation, appearing on

CBS' Evening News program on March 24, 1983 – the day following

Reagan's address – to explain the science behind Reagan's policy

that had been announced the evening before.

Immediately following Reagan's address to the nation, Lyndon LaRouche launched a mass educational campaign to educate the American people as to what their President had just presented.

He published and commissioned the publication of numerous mass circulation reports to inform the American people and also policymakers on the details of how such a program would work.

This image here is an array of different publications that were

issued by the LaRouche movement, supporting Reagan's

announcement
of the Strategic Defense Initiative and detailing the
scientific,
the economic, and the military-strategic implications of the
policy. There you can see one pamphlet – “Support the
President’s Strategic Defense Initiative; Kill Missiles, Not
People.”

As should be very clear, Lyndon LaRouche was in a leading
position of authority following this groundbreaking
announcement,

and the influence that his ideas had come to wield put him in
a

position of real power inside the political structure of the
Presidency of the United States. He used that influence to
launch and to escalate on his campaign to completely
reorganize

the entire international economic and strategic architecture
of

the planet. Let’s take a look at a document that Lyndon
LaRouche

released exactly one year following Reagan’s March 23, 1983
announcement of the SDI program. This was called “The
LaRouche

Doctrine: Draft Memorandum of Agreement between the United
States and the USSR.” This was published March 30, 1984. Let
me

read you some excerpts from what Lyndon LaRouche published
under

this title “The LaRouche Doctrine.” He begins by saying:

“The political foundation for durable peace must be: a) The
unconditional sovereignty of each and all nation-states, and
b)

Cooperation among sovereign nation-states to the effect of
promoting unlimited opportunities to participate in the
benefits

of technological progress, to the mutual benefit of each and
all.

“The most crucial feature of present implementation of such a policy of durable peace is a profound change in the monetary, economic, and political relations between the dominant powers and those relatively subordinated nations often classed as ‘developing nations.’ Unless the inequities lingering in the aftermath of modern colonialism are progressively remedied, there can be no durable peace on this planet.

“Insofar as the United States and Soviet Union acknowledge the progress of the productive powers of labor throughout the planet to be in the vital strategic interests of each and both, the two powers are bound to that degree and in that way by a common interest. This is the kernel of the political and economic policies of practice indispensable to the fostering of durable peace between those two powers.

.”.. [T]he general advancement of the productive powers of labor in all sovereign states, most emphatically so-called developing nations, requires global emphasis on: a) increasing globally the percentiles of the labor force employed in scientific research and related functions of research and development ... b) increasing the absolute and relative scales of capital-goods production and also the rate of turnover in capital-goods production; and c) combining these two factors to accelerate technological progress in capital-goods outputs.

“Therefore, high rates of export of such capital-goods output to meet the needs of developing nations are indispensable for the general development of so-called developing nations: Our common goal, and our common interest, is promoting both the

general welfare and promoting preconditions of durable peace between our two powers...

“By supplying increased amounts of high-technology capital goods to developing nations, the exporting economies foster increased rates of turnover in their own most advanced capital-goods sectors of production...

“The importer of such advanced capital goods increases the productive powers of labor in the economy of the importing nation. This enables the importing nation to produce its goods at

a lower average social cost, and enables it to provide better-quality and cheaper goods as goods of payment to the nations exporting capital goods.

“Not only are the causes of simple humanity and general peace served by such policies of practice; the arrangement is equally beneficial to exporting and importing nations...

..” [T]he general rate of advancement of the productive powers of labor is most efficiently promoted by no other policy of practice.”

Then a little later in the report, he reviews the situation of strategic tensions between the USSR and the United States.

He

says:

“Since the rupture of the wartime alliance between the two powers, U.S. military policy toward the Soviet Union has passed

through two phases. The first, from the close of the war until a

point beyond the death of Joseph Stalin, was preparation for the

contingency of what was sometimes named ‘preventive nuclear war.’

The second, emerging over the period from the death of Stalin into the early period of the administration of President John F.

Kennedy, was based on the doctrines of Nuclear Deterrence and

Flexible Response ...

"From approximately 1963 until approximately 1977, it might have appeared, as it appeared to many, that the doctrines of Nuclear Deterrence and Flexible Response had succeeded in preserving a state of restive peace, something called 'détente,'

between the two powers. This appearance was deceptive; during the

period 1977-83, there was an accelerating deterioration in the military relationships between the two powers....

"Beginning shortly after the inauguration of President Jimmy Carter, the deterioration of the military situation accelerated....

"In response to this direction of developments, the U.S. public figure Lyndon H. LaRouche, Jr. proposed that both powers

develop, deploy, and agree to develop and deploy 'strategic' defensive, anti-ballistic-missile defense based on 'new physical

principles.' This proposal was issued publicly by LaRouche beginning February 1982; he proposed to U.S.A., Western European,

and Soviet representatives that the development and deployment of

such strategic defensive systems be adopted policy, as a means for escaping from the 'logic' of Nuclear Deterrence....

.. The true solution must be found in the domain of politics and economics, and the further shaping of military relations between the powers must produce military policies by each coherent with the direction of development of the needed political and economic solutions....

"On the part of the United States of America, the government is committed to avoiding all colonial, imperial, or kindred endeavors in foreign policy, and to establish, instead, a growing

community of principle among fully sovereign nation-states of this planet. This shall become a community of principle

coherent

with the policies of the articles of this draft memorandum. If any force should endeavor to destroy that community of principle,

or any member of that community of sovereign nations, the United

States will be prepared to defend that community and its members

by means of warfare, should other means prove insufficient.

With

respect to the Soviet Union, the government of the United States

offers the Soviet Union cooperation with itself in service of these principles, and desires that the Soviet Union might enter

fully into participation within that community of principle...

"Under these conditions, provided that all nations share in development of the frontiers of scientific research, in laboratories, and in educational institutions, all nations will

be made capable of assimilating efficiently the technological by-product benefits of the military expenditures on systems derived from application of 'new physical principles.'

"To lend force to this policy, the powers agree to establish new institutions of cooperation between themselves and other nations in development of these new areas of scientific breakthrough for application to exploration of space.

"To this purpose, the powers agree to establish at the earliest possible time institutions for cooperation in scientific

exploration of space, and to also co-sponsor treaty-agreements protecting national and multinational programs for colonization

of the Moon and Mars.

"At some early time, the powers shall enter into deliberations, selecting dates for initial manned colonization of

the Moon and Mars, and the establishment of international space stations on the Moon and in the orbits of Moon and Mars, stations to be maintained by and in the common interest and use of space parties of all nations.

“The powers jointly agree upon the adoption of two tasks as the common interest of mankind, as well as the specific interest of each of the two powers: 1) The establishment of full economic equity respecting the conditions of individual life in all nations of this planet during a period of not more than 50 years; 2) Man’s exploration and colonization of nearby space as the continuing common objective and interest of mankind during and beyond the completion of the first task. The adoption of these two working-goals as the common task and respective interest in common of the two powers and other cooperating nations, constitutes the central point of reference for erosion of the potential political and economic causes of warfare between the powers.”

That was known as the “LaRouche Doctrine,” published March 30, 1984. As you can see, what Lyndon LaRouche outlined in that document was the basis for exactly what we’re calling now a new international economic and strategic architecture. In fact, the one requires the other. You cannot have a new strategic architecture without resolving what Lyndon LaRouche characterized as the root causes behind the conflict between these nations; the persisting inequalities between nations. And you cannot have

the

kind of cooperation needed for the common, mutual economic development and the application of these groundbreaking new physical principles and the technologies that are derived from those, without the establishment of a new international economic

order. Elsewhere in that document, Mr. LaRouche described exactly how such an economic order must take place; with fixed exchange rates between currencies, massive credits – both domestically within countries for the upgrading of the technological and infrastructure platforms within those nations

– but also, international credit treaty agreements in the form of what he originally described in 1971 as the International Development Bank, or the IDB.

As you can see, and I think any astute reader of that document now, almost 35 years later, that document laid the basis

for what we now see as the so-called “win-win” new economic paradigm. This idea of the common benefit of all; mutual cooperation for joint development; the upgrading of the so-called

“developing” nations, which were still suffering under the effects of colonialism and post-colonial policy. So, when President Xi Jinping of China speaks about “win-win” economic development and a new community of nations with a shared destiny,

I think that the echoes couldn't be more clear of what Lyndon LaRouche himself was describing at that time in the middle of the

1980s, almost 35 years ago today. When Xi Jinping offers the United States to join this new “win-win” system, the Belt and Road Initiative, which is already resolving these persisting inequalities that the world has been suffering, such as in Africa

or Central and South America. Or, when President Putin offers to

“sit down at the negotiating table and devise together a new and relevant system of international security and sustainable development for human civilization,” we should reflect on what was laid in that document. That LaRouche Doctrine now almost 35 years ago today, in the wake of that history-changing announcement by President Ronald Reagan, at which he called a spade a spade. The world could no longer survive under the dictatorship of Mutually Assured Destruction; that reign of terror that President Kennedy characterized as the Sword of Damocles hanging by the slenderest of threads over every man, woman, and child on this planet, threatening nuclear annihilation. What Lyndon LaRouche characterized at that moment as the “LaRouche Doctrine” is the principle behind the new economic and new security architecture which must be adopted on this planet today. Not as a recipe, not taking everything exactly as it was said, because clearly of course, the world has changed; and we must apply the principles that lay at the root of exactly what Lyndon LaRouche had in mind when he proposed the Strategic Defense Initiative and when he proposed the subsequent LaRouche Doctrine, and apply those to evolve necessarily to fit the specific conditions of today. One thing that Lyndon LaRouche alluded to explicitly in that document, was the need for joint cooperation in the colonization and exploration of space. In fact, that is the form that the idea of a revived SDI has actually been taken. The proposal for not an SDI, but what’s now called an SDE – the Strategic Defense

of Earth – to literally re-tool the strategic nuclear weapons with these massive payloads that have been accumulated by the United States, Russia, also other nations – China and India and

other nations. To re-tool those nuclear weapons and also the delivery systems, these high-power intercontinental ballistic missiles, and also the new technologies that Russia has just announced. To re-tool these technologies and have what were offensive weapons become defensive tools against asteroids and other threats to planet Earth which we may encounter from outer

space. While this was proposed under that name, the SDE, by certain individuals inside Russia about five years ago, coinciding with the 30th anniversary of the original SDI speech.

What this originally actually came out of, had its origins in the

late 1980s and the early 1990s with the scientist Dr. Edward Teller. Teller was actually one of the leading scientific advisors of President Reagan in the 1980s around the SDI initiative, but following the collapse of the Soviet Union, Dr.

Edward Teller travelled to Russia and visited some of the leading

science cities that had been involved in developing nuclear weapons and their delivery systems. He met with some of the leading former Soviet scientists, the Russian scientists, and proposed exactly this. He proposed the idea of the United States

and Russia saying the Cold War is over; let's now cease this policy of aiming our nuclear missiles one against the other, and

let's now aim them against the common threats that mankind as a

whole faces. Especially with the latest news of an asteroid which poses a credible threat – what's called a "non-zero threat" – to the Earth in the foreseeable future, which was

just discussed in the media over the past week, this proposal is all the more timely and all the more relevant today. So, what I'd like is to just play an excerpt from Helga Zepp-LaRouche's international webcast that she delivered yesterday. She takes up exactly this idea, so here's an excerpt from Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE

: I think that the SDI proposal, which was absolutely not what the media made out of it, calling it "Star Wars," and things like that, the SDI proposal of my husband, Lyndon LaRouche was an absolutely farsighted vision of a New Paradigm! And if you read the relevant papers about it, especially the proposed draft for a dialogue among the superpowers, which was published one year later, which you can find in the archives or in the newer {EIR}s. This was a vision where both superpowers would develop together, new physical principles which would make nuclear weapons obsolete. And I think what Putin announced on March 1st in terms of new physical principles applied for new weapons systems, is absolutely is in this tradition. And Putin also asked, now they have to sit down and we have to negotiate and put together a new security architecture, including Russia, the United States, China, and the Europeans. This was all envisioned by my husband in this famous SDI proposal, and it was a very far-reaching to dissolve the blocs, NATO and the Warsaw Pact, to cooperate instead among

sovereign

republics, which is exactly what the New Silk Road dynamic today

represents. And it was also the idea to use a science-driver in

the economy to use the increased productivity of the real economy

for a gigantic technology transfer to the developing sector, in

order to overcome their underdevelopment and poverty.

And this is what we're seeing today, also, in the

collaboration between China, Russia, and the countries that are

participating in the Belt and Road Initiative.

So I think, in a certain sense, part of this danger of peace breaking out, that there is right now the very vivid tradition and actualization of that tradition of the SDI, and I think we should circulate this proposal by my husband again. I think we

should enlarge it to become the SDE, the Strategic Defense of the

Earth, because it was just discovered that very soon, another big

asteroid is already taking course on the planet Earth. So we need

to move quickly to the common aims of mankind, and all countries

should cooperate and be a shared community for the one future of

humanity.

This is the New Paradigm which I think is so obvious. I

mean, if you look at the long arc of history, we {have} to

overcome geopolitics and we have to move to a kind of cooperation

where we put all our forces together to solve those questions

which are a challenge to all of humanity – nuclear weapons,

poverty, asteroids – there are so many areas where we could

fruitfully cooperate – space exploration is one of them. And I think we are in a very fascinating moment in history, but we need more active citizens. So please contact us, work with us, and let's together make a better world.

OGDEN: So, that was Helga LaRouche's call to action, and I think that's a perfect concluding point for our webcast today, as we observe this very auspicious date – March 23rd – the 35th anniversary of President Reagan's groundbreaking speech announcing the Strategic Defense Initiative. Let's take that kind of sense of victory and the optimism that indeed, ideas can change the course of history, and consolidate this New Paradigm; this new security architecture and new economic architecture for the planet. The opportunity is greater than it ever has been before; but the need is ever more dire. Thank you for joining me, and please stay tuned to larouchepac.com.

Det britiske Imperiums lange historie med nazistiske ABC-eksperimenter

på mennesker

17. marts, 2018 – I dagene efter, at den britiske premierminister Theresa May udløste hysteri over den angivelige forgiftning af den britiske dobbeltagent Sergei Skripal, sættes der fornyet fokus på Det britiske Imperiums egen historie for arbejde med kemiske og biologiske krigsvåben. Dette omfatter at trække artikler frem fra arkiverne om disse emner.

Den første af disse artikler fra arkiverne, som vi er blevet opmærksomme på, blev udgivet i avisen *Guardian* den 6. maj, 2004, og som rapporterer om daværende ny research af eksperimenter, udført på britiske soldater, med reel nervegift i 1950'erne og 1960'erne. »Ud fra et rent videnskabeligt synspunkt, producerede de en enorm mængde data om virkningerne af nervegas på den menneskelige krop«, skrev Rob Evans, forfatter af *Gassed: British Chemical Warfare Experiments on Humans at Porton Down*. (Porton Down er Storbritanniens hemmelighedsfulde videnskabelige og teknologiske forsvarslaboratorie, som angiveligt identificerede Novichok-nervegiften i Skripal-sagen.) »Disse data har igen gjort det muligt for Porton at udvikle nogle af de mest sofistikerede forsvar i verden for at beskytte Storbritanniens bevæbnede styrker mod kemiske angreb«. Evans rapporterede yderligere, at disse nazistisk-lignende eksperimenter (vores betegnelse, ikke hans) på mennesker har været en integreret del af arbejdet på Porton Down, siden det blev oprettet i 1916.

Endnu en sådan rapport fremkom i *Independent* den 8. juli, 2015, og som afslørede ny research af britiske regeringseksperimenter med både kemiske og biologiske gifte på den almindelige befolkning, uden dennes vidende. »I flere end 70 hemmelige operationer, blev hundrede tusinder af almindelige briter udsat for 'fingerede' biologiske og kemiske krigsangreb, lanceret fra fly, skibe og automobiler«, rapporterede *Independent*. Research udført af Ulf Schmidt,

professor i moderne historie ved Universitetet i Kent, afslørede, at britiske militærfly kastede tusindvis af kilo af et kemikalie af 'stort set ukendt giftigt potentiale' på britiske, civile befolkninger i og omkring Salisbury i Wiltshire, Cardington i Bedfordshire og Norwich i Norfolk. Det anvendte kemikalie, zink cadmiumsulfid, mentes at være harmløst, men er siden blevet anset for at være kræftfremkaldende.

I maj 1964 gennemførte forskere fra Porton Down også et eksperiment i Londons undergrundsbanesystem, hvor de spredte en bakterie ved navn *Bacillus globigii*. På det tidspunkt, rapporterede *Independent*, »mente regeringen, at *Bacillus globigii* var harmløse – men i dag anses de for at være en årsag til fødevareforgiftning, øjeninfektioner og endda blodforgiftning«.

I 1950'erne tilbragte britiske forskere 15 måneder i Nigeria – som dengang stadig var en britisk koloni – med at udføre nervegaseksperimenter, selv om omfanget af virkningen på den lokale befolkning tilsyneladende ikke kendes.

Billede: Studie af kunstneren John Singer Sargent til hans oliemaleri, 'Gassed', fra 1918-1919. Maleriet, der måler 231 cm x 611 cm, hænger på Imperial War Museum og blev kommissioneret af British War Memorials Committee for at dokumentere krigen. Maleriet blev i 1919 vedtaget som 'årets billede' af Royal Academy of Arts.

Hvad er geopolitik? Anden

del: Er du human, eller Hume-an? Filosofien bag geopolitik.

LaRouche PAC's Undervisningsserie 2018, »Hvad er det Nye Paradigme?« Lektion 3, 3. marts, 2018; pdf, dansk, og video

Så for Leibniz er mennesket ikke Gud, men det er i stand til skabende fornuft af den form, som Gud har begavet det med i universets udvikling. Så for Leibniz er mennesket skabende, som det også er for Cusanus. Denne kreativitet, og kun denne kreativitet, er det, som skænker mennesket fri vilje. Med andre ord, så er mennesket i stand til at gøre noget, eller ikke gøre noget; eller at gøre A eller B; der er fri vilje. Og det er det samme som kreativitet, mener jeg, det er rimelig indlysende. Men det er også kilden til moral. Så kreativitet, fri vilje og moral er i realiteten det samme, videnskabelige begreb. Af den grund, siger Leibniz, så er det, der er formålet med vores liv, eftersom vi har fået denne kreative evne, at få det, han faktisk kalder lykke (happiness), at udvikle stræben efter lykke. Han siger ikke 'liv, frihed og stræben efter nydelse'; han siger ikke 'liv, frihed og stræben efter at undgå smerte'; han siger, 'liv, frihed og stræben efter lykke', som han undertiden også kalder 'felicity' (det betyder også lykke).

Dette er altså det stik modsatte af Benthams idé om nydelse; det er lige så modsatrettet som Satan er til Gud.

Download (PDF, Unknown)

Billede: 'Lysternes have'. Maleri af Hieronymus Bosch, 1403-15.

Hvad er geopolitik? Første del: Historie.

LaRouche PAC's Undervisningsserie 2018, »Hvad er det Nye Paradigme?«, Lektion 2, 17. feb. 2018

Der var de fortsatte provokationer i Mellemøsten, provokationer i Asien, Koreakrigen, Vietnamkrigen – dette var geopolitik med det formål at bevare Det britiske Imperium. Og desværre, med mordet på Kennedy, blev USA en partner i det, man kunne kalde et »anglo-amerikansk geopolitisk imperium«.

Og hvad gik politikerne ud på? Frihandel, neoliberal økonomi, nedskæringspolitik. Svækkelse af regeringer, svækkelse af ideen om national suverænitæt og etablering af institutioner som den Europæiske Union, der ønsker ikkevalgte bureaukrater til at bestemme politikker for det, der plejede at være

nationalstater.

Det så ud, som om alt dette kunne ændre sig i 1989, med den kommunistiske verdens fald, med det østtyske regimes kollaps og Berlinmurens fald. På dette tidspunkt intervenserede LaRouche-organisationen meget direkte, for et alternativ til geopolitik. Lyndon LaRouche var blevet fængslet af George Bush, med assistance fra den daværende vicestatsanklager i Boston, Robert Mueller. Men Helga Zepp-LaRouche anførte kampen for det, vi dengang kaldte den Produktive Trekant Paris-Berlin-Wien, og dernæst, så tidligt som i slutningen af 1990, det, der blev kaldt den »Nye Silkevej« eller den Eurasiske Landbro, som et middel til at bringe nationer sammen og overvinde disse kunstige opdelinger, skabt af Det britiske Imperium.

Download (PDF, Unknown)

**Russiagate? Alle veje fører
til London!**
LaRouche PAC Internationale

Webcast, 9. feb., 2018.

Vært Matthew Ogden: Titlen på vores show i dag er »Russiagate? Alle veje fører til London«. Planen er virkelig blevet kompliceret i løbet af en uge til halvanden, med offentliggørelsen af Nunes-memoet fra Husets Efterretningskomite, der efterforsker Christopher Steele; og dernæst afklassificeringen af senator Grassleys brev, som henviser Christopher Steele til Justitsministeriet til efterforskning for kriminelle handlinger. Sandheden bag det, der er blevet kaldt Russiagate, er nu hastigt ved at komme i fokus. Hver eneste tråd i denne historie, når man trækker i dem og følger dem, fører dig direkte til London.

Denne Russiagate-skandale er faktisk blevet til »Londongate«; og historien om det virkelig, aftalte spil er nu ved at blive åbenlys. Der var virkelig en fremmed efterretningstjeneste, der forsøgte at intervenere, blande sig, og forme udfaldet af valget i USA. Men denne efterretningstjeneste havde sit hovedkvarter hvor? I London, på Themsens bredder ved Vauxhall Cross; lige dér, i MI6's hovedkvarter. Historien kommer nu i fokus. Det er præcis, som vi oprindeligt beskrev det i LaRouche PAC's brochure, som vi udgav i september 2017. Det eneste aftalte spil, der fandt sted, var dét mellem USA's og UK's hemmelige efterretningstjenester, i liga med DNC og Hillary Clintons kampagne. Undermineringen af vores demokratiske valgsystem kom fra vore såkaldte nærmeste allierede – briterne; som ikke skyede noget middel for at forhindre, at deres geopolitiske verdensorden blev afsat, og der i stedet voksede en stormagtsrelation frem mellem USA, Rusland og Kina.

Lad os huske på, hvad denne brochure, som blev udgivet for

seks måneder siden, sagde. Brochuren er nu i færd med at blive revideret og opdateret og vil snart udkomme i andet oplag. Men lad os se på brochuren og se, hvad den siger.

»[Præsident Trump] truede det angloamerikanske, britiske imperiesystem efter krigen ... ved at afvise evindeligt krigsførelse, søge bedre relationer med Rusland, kræve gennemførelse af Glass/Steagall-bankopdeling, gå ind for det, han refererer til som det Amerikanske System for politisk økonomi og love massiv infrastrukturudvikling og en moderne varemestillingsplatform for produktive jobs.«

»Briterne kræver skalpe, på baggrund af deres opfattelse af at være truet, der specifikt findes i ønsket om en samarbejdsrelation med Rusland og en afslutning af den 'unipolære' ramme for relationer mellem nationer.«

Den fortsætter med at sige:

»Kuppet mod Donald Trump startede faktisk i 2013-2014. Den populære forklaring på nederdrægtighederne og forbrydelserne mod præsidenten er, at Hillary Clinton og Barack Obama ansatte deres netværk, inklusive oversiddende loyalister i regeringen og efterretningssamfundet, med det formål at ændre resultatet af det amerikanske valg og at iscenesætte det igangværende kup. Denne forklaring, der primært fokuserer på begivenheder i 2016, overser, alt imens det er sandt nok i en umiddelbart national forståelse, det større billede. Som vi vil vise, så begyndte briterne at kræve Donald Trumps hoved, iflg. deres egen redegørelse, i 2015 og blandede sig og blandede sig i USA's valg og [har forsøgt at iscenesætte] et kup for at omstøde valgresultatet hver eneste dag herefter.«

Herefter sporer brochuren den relevante historie, der går helt tilbage til kinesernes annoncering af en ny, international, økonomisk orden i 2013, i form af det, de kaldte Bælte & Vej Initiativet. Som de ligeledes annoncerede, ville blive tæt koordineret med Ruslands Eurasiske Økonomiske Union i en

bestræbelse på økonomisk udvikling til hele det eurasiske kontinent. Dette er præcis, hvad Lyndon og Helga LaRouche i over 20 år har været fortalere for, i form af den Eurasiske Landbro, og som dernæst blev kendt som den Nye Silkevej.

Fig. 1

Denne del af verden, som Kina og Rusland nu aktivt forfølger udviklingen af; dette eurasiske område af verden er, hvad geopolitikkens fader, den britiske geopolitiks fader – Halford Mackinder – kaldte Hjertelandet. Han skrev en artikel i begyndelsen af det 20. århundrede ved navn, »Historiens geografiske omdrejningspunkt«. Den blev udgivet i 1904. Det, han sagde i denne artikel, og som gjorde ham til faderen af moderne geopolitik, det 20. århundredes britiske geopolitik, er, at Hjertelandet er det geopolitiske omdrejningspunkt for hele verden. Vi ser her hans kort [Fig. 1], og lige i centrum finder vi Eurasien med betegnelsen, »omdrejningspunkt«. Hele hans geopolitiske teori opsummeredes i denne udtalelse: »Den, der regerer over Østeuropa, hersker over Hjertelandet. Den, der regerer over Hjertelandet, hersker over verdensøen. Og den, der regerer over verdensøen, hersker over verden.«

Spørgsmålet om, hvem, der regerer over Østeuropa, handler stort set om, hvem, der regerer over Ukraine. Og da den behørigt valgte ukrainske præsident Victor Janukovitj annoncerede, at han ikke ville underskrive Memorandaet for Samarbejde med den Europæiske Union og i stedet ville opretholde sin tætte relation med økonomisk samarbejde med Rusland, var det det sidste strå. Mange af de samme personer, vi nu ser nævnt i Grassleys og Nunes' efterforskning af Udenrigsministeriet, såsom Victoria Nuland; mange af de samme personer besluttede, at tiden for regimeskifte var kommet. Ved at aktivere et netværk af oversiddere fra højrefløj og ekstreme ukrainske nationalister, der under Anden Verdenskrig

havde samarbejdet med Hitler; denne flok – Victoria Nuland og andre – iscenesatte et voldeligt kup i Ukraine; det såkaldte Maidan. De væltede den demokratisk valgte, ukrainske regering og installerede deres egen regering; Victoria Nuland er berømt for at være blevet taget på fersk gerning i at indrømme dette, på bånd.

Den, der således regerer over Østeuropa, hersker over Hjertelandet. Den, der regerer over Hjertelandet, hersker over verden. Dette er britisk geopolitik, og i årtier har den særlige, amerikansk-britiske relation været et instrument for håndhævelse af dette Mackinders synspunkt af, hvad verdensordenen bør være. Når som helst en præsident; når som helst en ledende, politisk person i USA kom og truede dette synspunkt, ville elementer i de amerikanske og britiske efterretningssamfund slå alarm og på den ene eller anden måde neutralisere denne trussel. Som LaRouche PAC's brochure dybtgående forklarer, så var det præcis, hvad der skete i kampagnen imod Lyndon LaRouche. Som brochuren forklarer, så må man forstå, at dette præcis er tilfældet med den operation, der køres imod præsident Trump. For at kunne forstå operationen imod præsident Trump, må man forstå det ud fra dette perspektiv. Fra det øjeblik, det stod klart, at Trump var en seriøs deltager i kapløbet om USA's præsidentskab, og at han helt tydeligt hældte mod at afslutte Obama-Clinton-Bush-politikken med inddæmning, begrænsning og konfrontation med Rusland og Kina og i stedet hældte mod et gensidigt fordelagtigt, økonomisk og strategisk samarbejde med disse to lande – Rusland og Kina. Og fra det øjeblik blev han mål for dette apparat.

Så vær ikke naiv og lad dig blive indfanget i det daglige mediespin på talkshows på fjernsynet. Dette handler ikke om, hvorvidt du rent personligt støtter eller bryder dig om Donald Trump. Dette er et opgørets øjeblik i den årelange kamp for det amerikanske præsidentskabs sjæl og kampen for at frisætte, befri, USA fra dette britiske Mackinder-synspunkt om

geopolitik, der har bragt os helt ud på kanten af atomkrig. I stedet bør USA fuldt og helt deltage i det Nye Paradigme, der nu er vokset frem, med at bringe økonomisk udvikling og moderne økonomisk fremskridt til enorme områder af den tidligere tilbagestående, koloniserede og underudviklede del af verden.

Som vores brochure, der blev udgivet i september 2017, for seks måneder siden, stiller spørgsmålet: »Har vore efterretningstjenester faktisk ulovligt anstiftet aktive forholdsregler for et kontraefterretningsprogram, imod en siddende præsident?« Vi ved nu, at Comey løj eller vildledte Kongressen om aflytningerne af Trump Tower. FISA-kendelserne beviser dette. Senator Grassley har spurgt FBI, hvorfor, hvis I aflyttede en nær medarbejder til præsidenten, ville I ikke advare præsidenten imod ham, som det er sædvanen? Det sande svar er, at præsidenten selv var og er målet for et hidtil uset og illegalt kupforsøg, udført af dem, der har aflagt ed på at overholde Forfatningen og nationens love.

Så nu ved I det. Siden valget, og før valget, har vi siddet fast i et meget uddybende og farligt, britisk svindelnummer; med et hasardspil om vores nations fremtid i et koldt kup imod en valgt præsident. Der er begået regulære forbrydelser; ikke af præsidenten, men mod præsidenten og Forfatningen. Det, der er sket, er, at divergerende, politiske standpunkter, ideer, er blevet gjort til noget kriminelt; den selv samme fare, som de fleste bestemmelser i vores Forfatning og dens borgerlige frihedsrettigheder (Bill of Rights) blev udtrykkeligt udarbejdet for at værne imod. Vi har fortalt jer den virkelige årsag til, at præsidenten er blevet angrebet af en fremmed magt – briterne og deres allierede i vort land.

Så igen: Denne brochure blev udgivet i september 2017; for næsten seks måneder siden. Men alt det, vi dengang hævdede, bekræftes nu som sandt af kendsgerningerne efterhånden, som de kommer ud; som med tilfældet med Nunes-momoet, Grassley-brevet og hvad vi ellers kan forvente, vil komme ud af disse

efterforskninger i den nærmeste fremtid. Hvis man træder et skridt tilbage og ser på det store billede her, og ser på det ud fra dette perspektiv, er det nu uigendriveligt. Hvis man vil identificere den virkelige kilde til forbrydelserne mod vores republik og mod vort demokrati, så træk blot i tråden, og man vil finde, at alle veje fører til London.

I sin ugentlige webcast (torsdag) talte Helga Zepp-LaRouche meget direkte om dette. Jeg vil gerne afspille et kort klip for jer fra dette webcast af Helga Zepp-LaRouche, hvor hun identificerer netop dette aspekt; at alle tråde i denne sag, hvis man følger dem hele vejen, viser, hvorfra den virkelige kriminalitet kommer. Her kommer Helgas klip:

Helga Zepp-LaRouche: Planen bliver mere kompliceret, som man siger. Historien er faktisk helt utrolig, og jeg er stolt over at have skrevet en artikel helt i begyndelsen af denne affære, hvor jeg sagde, at der er et aftalt spil med briterne, og ikke med russerne – og det er præcis det, der nu kommer frem og er ved at blive et offentligt spørgsmål. Jeg vil begynde med sagen mod Steele, som det var meningen, skulle for retten i Højesteret i London, hvor Steele skulle møde frem, men i sidste øjeblik blev repræsenteret af sin advokat; argumentet var, at dette kunne berøre britiske nationale sikkerhedsinteresser. Og minsandten, om ikke en repræsentant fra Udenrigsministeriet også var til stede med deres advokater, og de kom med den samme erklæring.

Så den britiske regerings, britisk efterretnings rolle er nu et spørgsmål, og det står helt klart, at Christopher Steele ikke var en eller anden tilfældig, tidligere MI6-agent, men at han derimod virkelig var en agent for ikke alene briterne, men også for FBI. Denne pointe er kommet frem i en meget interessant artikel på Pat Langs weblog, »Sic Semper Tyrannis«. En fast, respekteret bidrager til denne blog, som udlægger på bloggen under pseudonymet »Publius Tacitus«, spørger i sin overskrift, »Forsøgte britisk efterretning at ødelægge Trumps præsidentskab?«, hvilket er præcis, hvad vi

har for os.[1]

Værten for denne blog, Pat Lang – for folk, der ikke kender ham; han er en pensioneret, højtrespekteret efterretningsmand i USA, og slet ikke en eller anden russer eller en anden kilde, der kunne være tvivlsom i denne sammenhæng – han arbejdede i lang tid for Forsvarets Efterretningstjeneste (DIA) – og han er højt respekteret.

Hvorom alting er, så peger »Publius Tacitus« på den kendsgerning, at de nye memoer, der er kommet frem fra senatorerne Grassley og Graham, og fra Senatskomiteen for Homeland Security og Regeringsanliggender, som alle bekræfter det, der står i Nunes [Husets Efterretningskomite]-memorandaet. Og der er virkelig kommet mange nye aspekter frem. De indikerer, at Comey måske løj under ed, for, da han holdt den berømte pressekonference, der frikendte Hillary Clinton, påstod han, at han ikke havde koordineret dette med nogen andre. Dette står imidlertid i skarp kontrast til nogle flere beskeder, som blev udvekslet mellem Peter Strzok og Lisa Page, to FBI-ansatte, der var involveret i både Hillary Clintons e-mail-affære og ligeledes i Russiagate. I disse beskeder indikerede de, at Hillary vidste, der ikke ville komme nogen anklager mod hende. Der er behov for yderligere efterforskning herom.

Der er desuden fremkommet et andet, meget ildevarslende resultat, og det er en anden udveksling af tekstbeskeder mellem de to, hvor de den 2. sep. 2016 siger, at »POTUS«, dvs. 'President of the United States', nemlig Obama, ønskede at vide alt, de foretager sig. Hvad refererer dette »alt« til? Det refererer enten til efterforskningen af Hillary Clinton, eller også til Russiagate, og sidstnævnte ville betyde, at Obama nu er direkte forbundet med Russiagate og ikke kun indirekte via betalingen til Fusion GPS og Steele, hvor Obama-administrationen også betalte, sammen med DNC og Hillary Clintons kampagne.

Dette er alt sammen ekstremt, ekstremt varmt, og vi har nu alle disse Senats- og Kongreshøringer og komiteer, der efterforsker det. Kongresmedlem Nunes, der havde offentliggjort dette memo – eller rettere, præsident Trump havde godkendt at få det afklassificeret og offentliggjort sidste fredag – han sagde, dette er kun »Fase 1«. Der kommer flere faser, og de vil blandt andet omfatte Udenrigsministeriet, hvilket selvfølgelig også involverer Victoria Nuland, hvis navn nu er dukket op. Der har ligeledes, omkring et andet spørgsmål, været mange udvekslinger mellem Christopher Steele og Victoria Nuland med hensyn til kuppet i Ukraine, det berømte Maidan-kup i februar 2014.

Dette er alt sammen meget interessant, meget 'varmt'. Russiagate er praktisk taget en død sild, men det, der nu i stedet er på bordet, er den britiske regerings, britisk efterretnings indblanding i valget i USA, der forsøgte at sabotere Trumps sejr, først, og da han alligevel vandt, da at ødelægge Trumps præsidentskab ved hjælp af en totalt opdigtet anklage. Det er nu kommet offentligt frem, og det er stort! Jeg kan, selv om dette er foregået i nogen tid, stadig kun være totalt chokeret og overrasket over, hvordan de gængse vestlige medier lykkedes med ikke at dække dette, som tydeligvis er ved at nå dimensioner, der går langt, langt videre end Watergate.

(Her følger engelsk udskrift af resten af webcastet. Hele Zepp-LaRouches webcast fra torsdag kan læses på dansk her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=23759>)

OGDEN: So, worse than Watergate, in Helga LaRouche's words. As Helga mentioned in her remarks there, earlier this week, there was a very significant article which was published on the blog "Sic Semper Tyrannis" by Pat Lang, who is former Defense Intelligence, a very high level, very connected person. The

article is titled, "Did British Intelligence Try to Destroy the Trump Presidency?" Let me read you few excerpts from Pat Lang's

article. He says:

"Last night's release of the memo by Senator's Grassley and Graham asking the Department of Justice to open a criminal investigation of Christopher Steele for possible violations of 18

U.S.C. Â§ 1001 provides critical confirmation of charges presented in the HPSCI memo prepared under the leadership of Devin Nunes, but it also confirms that Christopher Steele was not

just some random guy offering good gossip to the FBI. He was an

official intelligence asset. He was, in John LeCarre's parlance,

our 'Joe.' At least we thought so. But, there is growing circumstantial evidence that Steele was acting on behalf of Britain's version of the CIA—aka MI-6. If true, we are now faced

with actual evidence of a foreign country trying to meddle in a

direct and significant way in our national election. Only it was

not the Russians. It was our British cousins".

"[T]wo developments in the last two days suggest that British intelligence officials, at least some key officials, were

witting of Steele's activities in gathering information for the FBI.

"First, Steele is resisting efforts to face a deposition in a lawsuit over his infamous dossier. Steele's lawyers argued in a

court in London this week that a deposition would endanger the former spy's dossier sources as well as harm U.K. national

security interests. If the Judge buys this claim then we will not have to speculate anymore about whether or not Steele was acting on his own or had a 'wink-and-a-nod' from his MI-6 bosses. "Second, in my mind more telling, were the comments made this week by former MI-6 Chief, Richard Dearlove, on behalf of his former protege:

"Among those who have continued to seek his expertise is Steele's former boss Richard Dearlove, who headed MI-6 from 1999 to 2004. In an interview, Dearlove said Steele became the 'go-to person on Russia in the commercial sector' following his retirement from the Secret Intelligence Service. He described the reputations of Steele and his business partner, fellow intelligence veteran Christopher Burrows, as 'superb.' But we do not have to rely solely on Dearlove's glowing remarks about Steele. There is other information indicating that the Brits played a substantial, if not leading, role in spying on Trump and building the Russian meddling meme. The *Guardian* reported in April 2017 that:

"|'Britain's spy agencies played a crucial role in alerting their counterparts in Washington to contacts between members of Donald Trump's campaign team and Russian intelligence operatives, the {Guardian} has been told.

"|'GCHQ first became aware in late 2015 of suspicious "interactions" between figures connected to Trump and known or suspected Russian agents, a source close to UK intelligence said.

This intelligence was passed to the US as part of a routine exchange of information, they added.

“|’Over the next six months, until summer 2016, a number of western agencies shared further information on contacts between

Trump’s inner circle and Russians, sources said.’

“So much for our special relationship. As the evidence of British intelligence meddling in the U.S. election piles up, it

will create some strains in our bi-lateral ties. It has the potential to harm cooperation on military, law enforcement, and

intelligence fronts. I suspect there is some scrambling going on

behind the scenes to come up with a strategy to contain the damage while rooting out the sedition. Stay tuned.”

Now, speaking of Richard Dearlove, the former head of MI-6 and his relationship to Christopher Steele, there is a very significant article which was published this week in the *Washington Post*. And that article is published under the title, “Hero, or Hired Gun? How a British Former Spy Became a Flashpoint in the Russia Investigation”. And under the subtitle

“He’s the Spy”, the article lays out Steele’s pedigree as a very

high-level British intelligence operative, and his extremely close relationship with Richard Dearlove, the former head of MI-6. So, here’s what the article says:

“Steele had all the right credentials for the job.

“He was steeped in Russia early on after being recruited to Britain’s elite spy service from the University of Cambridge. He

spent two decades working for the MI6 spy agency, including a stint in his mid-20s in Moscow, where he served undercover in the

British Embassy.

“When he returned to work for the agency in London, he provided briefing materials on Russia for senior government officials and led the British inquiry into the mysterious 2006

death in London of Alexander Litvinenko, a former KGB official and Putin critic.

“In 2009, after more than two decades in public service, Steele turned to the private sector and founded a London-based consulting firm, Orbis Business Intelligence, drawing on the reputation and network he developed doing intelligence work.

“Among those who have continued to seek his expertise is Steele’s former boss Richard Dearlove, who headed MI6 from 1999

to 2004.

“In an interview, Dearlove said Steele became the ‘go-to person on Russia in the commercial sector’ following his retirement from the Secret Intelligence Service. He described the

reputations of Steele and his business partner, fellow intelligence veteran Christopher Burrows, as ‘superb.’

“In the early fall, he and Burrows turned to Dearlove, their former MI6 boss, for advice. Sitting in winged chairs at the Garrick Club, one of London’s most venerable private establishments, under oil paintings of famed British playwrights,

the two men shared their worries about what was happening in the

United States. They asked for his guidance about how to handle their obligations to their client and the public, Dearlove recalled.

“Dearlove said their situation reminded him of a predicament he had faced years earlier, when he was chief of station for British intelligence in Washington and alerted U.S. authorities

to British information that a vice presidential hopeful had once

been in communication with the Kremlin.

“He said he advised Steele and Burrows to work discreetly with a top British government official to pass along information

to the FBI.”

Now, that entire story sounds very much like a scene directly out of a John LeCarre novel, if you ask me. But this character, Richard Dearlove, is somebody of whom Helga Zepp-LaRouche asks “What is his pedigree, and what is he famous for when it comes to dodgy dossiers?” in that webcast that she delivered yesterday. So, here’s what Helga LaRouche had to say about Richard Dearlove:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: The fact that Richard Dearlove, the former head of MI6, absolutely defended the reputation of Steele, is very interesting in this respect, because who is this Dearlove? He is the infamous author of the famous dossier which led to the attack on Iraq in the Second Gulf War, supposedly because Saddam Hussein was in the possession of weapons of mass destruction, which we know was a blatant lie, which led Colin Powell to make this infamous speech in the United Nations in February 2003, which he later characterized as the biggest mistake of his life, because it led to the intervention, including the United States, in the war against Saddam Hussein. That is something which eventually must also be tried. And I know that Ramsey Clark tried to make that an issue before the international legal authorities. So, this is not just the attempt of a coup against the United States, but this is a paradigm of policies which have led to the present condition in the world, including the destruction of much of Southwest Asia, including the refugee crisis. So

these are not small things, and I think it is high time that this whole paradigm should come out in the open and is being replaced

by a completely different policy.

So, I think the stakes here are extremely high, and I think people should really rethink everything and look at the material which is coming out, because it is an unbelievable scandal.

[T]he dossier which was published by LaRouche PAC, written by Barbara Boyd. This was written half a year ago, but if you read this dossier now, it is incredible, how absolutely on the mark this dossier was, concerning the role of British intelligence. So I think the circulation of this dossier is something which everybody can do very easily. Get it in the social media, get it in the alternative blogs, get it into any newspaper, which has the honesty to follow events in a truthful

way. And right now, things are coming out in the open. There were

articles by Ray McGovern, by William Binney, Pat Lang, by Russia

Today, – naturally, they pick up on the fact that Russiagate is

now completely falling apart. So I think the more people can do,

to get the public attention on what is going on in this absolutely gigantic fight in the United States, the better; because some of these spooks shy away from daylight, and the more

the Sun is shining on them, all the better.

OGDEN: So again, this pamphlet that was put out by LaRouche PAC six months ago, this was a very prescient and very insightful

pamphlet. I guarantee you it has served a major role in informing the threat of the investigations for the people who

are

serious about getting at the truth of this. We've witnessed Russiagate transformed into Steelegate, and Steelegate means Londongate. All threads, if you follow them and pull them, will

lead you back to London. This pamphlet is being updated as we speak, and it will be going into a second [sic] printing very soon, and you can expect that this will continue to have a very significant impact.

I just want to, in conclusion, recommend that our viewers, in understanding the context as I went through it earlier, and as

that pamphlet elaborates it very clearly, the context of this entire thing is the fight over the soul of the US Presidency and

the future of US policy on the world stage. We've witnessed decades and administration upon administration of this so-called

US-UK special relationship; which has merely perpetuated this Mackinder geopolitics on the entire planet. It has brought us to

the point of confrontation which could threaten thermonuclear war. This has become all too real. The fight over the paradigm

– will we remain the satrapy of this British geopolitical world

order, or will we break from that? Will we be liberated from that? Will we embrace the New Paradigm which is now sweeping the

planet? That is the question which is at stake here, and the stakes could not be higher.

For that reason, I want to strongly encourage all of our viewers to return here to larouchepac.com tomorrow, February 10th

at 12noon. That's 12noon eastern time. We will be treated by a

live address by Helga Zepp-LaRouche, who be delivering the inaugural class in the LaRouche PAC 2018 online class series. That class series, as you can see here on the screen, is titled

“The End of Geopolitics. What Is the Global New Paradigm?”

It

will be hosted at the url, which is on the top of the screen there

– <http://discover.larouchepac.com>. This will be a 12-week class

series, which will follow up on the very successful class series

which we hosted here on larouchepac.com last year during 2017 on

LaRouche’s economic discoveries. The invitation to this year’s

class series is available there on

<http://discover.larouchepac.com>. Let me just read to you from the invitation:

“The American people are faced with a historic choice: join China’s revolutionary New Silk Road program and secure a new paradigm of win-win global development, or continue the suicidal

geopolitical policies of Obama and Bush, guaranteeing confrontation with Russia and China and threatening world war.

While President Trump is inclined to move in the direction of cooperation with China and Russia, he is being threatened with a

palace coup by those desperately clinging to the old geopolitical

view of unchallenged Anglo-American global dominance.

“You can play a role in this decisive point in history. Help secure the New Paradigm.

“LaRouche PAC is launching a new class series, “What is the New Paradigm?” to prepare you to lead the population at this critical time. 2018 must be the year we end geopolitics.”

Then, it lists what these classes will cover:

“Introduction: What is the New Paradigm?” This is Helga LaRouche’s address tomorrow.

“What is Geopolitics, Part I – History

“What is Geopolitics, Part II – Philosophy

“Culture – Beauty & Freedom vs. the CCF [Congress for Cultural Freedom]

“Confucian and Western Philosophy

“Science: Man’s Relation to the Universe

“Wrap-up and Mobilization – End Geopolitics”

So, the invitation invites you to register now for access to the syllabus, to the homework, to the reading assignments, and to

the special live discussion sessions which will be available only

for registered participants. Registration is now open at <http://discover.larouchepac.com>. Questions can be emailed to classes@larouchepac.com.

We strongly encourage you to register now for this class series, to become an active participant in this class series; to

build class hosting sessions in your location wherever you are in

the United States or even abroad, to build a group of people who

will participate in these classes on a weekly basis with you.

You can host it at your house, or at the local library, or on

your college campus. And create a national mobilization of participants around this series of classes so that we have the cadre of people who are educated and who understand this global

context for the ongoing fight that we now find ourselves in here

in the United States.

So again, tomorrow at 12noon, Helga LaRouche will be addressing this class series live. This will be the inaugural address, and we encourage you to register now for the entire class series for 2018. That brings a conclusion to our

webcast

today. But I think if you reflect on the theme here – Russiagate has now become Londongate; all roads lead to London.

Let me put the graphic of our title right back on the screen here

one more time, and you'll see the image there of the MI-6 headquarters. This is where all roads lead; pull the threads and

you'll discover the truth about who really colluded with US elections in 2016, and is continuing to meddle with our political system.

Thank you very much for joining me here at larouchepac.com and please stay tuned.

[1]

http://turcopolier.typepad.com/sic_semper_tyrannis/2018/02/british-intelligence-tried-to-destroy-the-trump-presidency.html

Franklin Roosevelt i 1940: Columbus' opdagelse markerer 'En ny begyndelse i menneskets march mod fremskridt'

12. okt., 2017 – For firs år siden besluttede præsident Franklin Delano Roosevelt, at Christoffer Columbus skulle mindes med en national helligdag i oktober måned. Tre år

senere udstedte han følgende erklæring for 12. okt., 1940.

Christoffer Columbus' og hans diminutive flådes sørejse mod det ukendte vest var ikke alene optakten til en ny, historisk æra. For den modige sømand var det kulminationen af års dristige beregninger, omhyggelige forberedelser og kamp mod modstandere, der havde nedgjort hans store plan og modarbejdet dens gennemførelse.

Med en udlægning af den sære doktrin, at der hinsides oceanet fandtes solidt, beboeligt landområde, måtte Columbus først gøre sine tanker troværdige for sine tvivlende velgørere og dernæst overvinde den tilsyneladende endeløse række af forhindringer, med hvilke snæversynede mennesker spærrede vejen for at udstyre en flåde. Selv, da de tre, små skibe var startet ud på deres epokeskabende rejse, begik mandskabet mytteri og krævede, at han vendte om. Columbus holdt sig imidlertid på kursen, og om morgenen, den 12. oktober, 1492, var det velkomne land i sigte.

Denne søfarer fra Genovas mod og tiltro og vision forherliger og beriger det drama, der var europæernes begyndende udvandring til Amerika. Columbus og hans rejsefæller var forvarslet om senere store bevægelser af folk fra Spanien, fra Columbus' hjemland Italien og fra alle lande i Europa. Og ud af sammensmeltningen af alle disse nationale grene skabtes det Amerika, til hvilket den Gamle Verden på så storslået vis har bidraget.

I år, hvor vi betænker den tilstand, som verden er blevet bragt til af destruktive kræfter, med lovløshed og tøjlesløs magt, der hærger en ældre civilisation, og med vor egen republik, der ruster sig til forsvar for sine institutioner, kan vi puste nyt liv i vor tiltro og forny vort mod ved at mindes Columbus' triumf efter en periode med hjerteskrærende prøvelser.

Det løfte, som Columbus' opdagelse skænkede verden, om en ny

begyndelse i menneskets march mod fremskridt, har været undervejs mod sin opfyldelse i fire århundreder. Det er nu vor opgave at være fast besluttet på, at denne fremmarch, på trods af tilbageslag, vil fortsætte mod opfyldelsen.

Foto: Franklin Delano Roosevelt, USA's 32. præsident, i en bil på sin ejendom i Hyde Park, N.Y.

EIR: Columbus' første 'Bælte & Vej' inspireret af Nicolaus Cusanus

Som Lyndon LaRouche længe har hævdet, så går podekrystallen til nutidens Ét Bælte, én Vejs storstilede design for verdensfred, baseret på økonomisk udvikling, tilbage til Nicolaus Cusanus (kardinal Nikolaus von Kues) og hans umiddelbare medarbejdere: Paolo Toscanelli og Ferdinand Martin, kannik for Lissabon, Portugal, og kong Alfonso V af Portugals skriftefader. De var sammen ansvarlige for det første forsøg på at skabe et maritimt bælte mellem Europa og Kina, som udførtes af Christoffer Columbus, for at komplementere den allerede eksisterende Silkevej.

Download (PDF, Unknown)

Foto: Kort tegnet af Paolo Toscanelli over 'søvejen mod vest til Kina', hvor Nordamerikas faktiske kontur er indtegnet med lys blå farve.

Se også: [En hyldest til Nicolaus af Cusa. En dialog mellem kulturer. Specialrapport.](#)

Hvem forsøger at ødelægge præsidentskabet og starte en verdenskrig med Rusland?

– Det 'russiske hack' var et inside-job.

Executive Intelligence Review
Konference,

9. sept., 2017

Will Wertz: For mange år siden, faktisk for 2.500 år siden, skrev Platon to dialoger, blandt andre; Timaios og Kritias. Det, han diskuterede i begge disse dialoger, er en oversvømmelse, der udslettede en hel civilisation. I Timaios beretter Platon, at en præst sagde til Solon,

»I hellenere er ikke andet end børn. Der er ikke én eneste gammel mand iblandt jer. Der har været, og vil igen komme, mange ødelæggelser af menneskeheden, der fremkommer af mange årsager. De største er blevet frembragt gennem ild og vand.«

Han påpeger, at grunden til, at disse civilisationer ikke kunne håndtere sådanne naturkatastrofer, er, at

»Gudernes overbærenhed begyndte at svækkes, og de begyndte at opføre sig upassende. De blev inficeret af ondt begær og magtens arrogance«.

Vi har nu heldigvis i USA nogle 'gamle mænd' – i særdeleshed Lyndon LaRouche; som faktisk er yngre end de fleste mennesker mht. til hans intellekt.

Jeg vil fremlægge præcis, hvad det er, Lyndon LaRouche har kæmpet for, i en kort gennemgang, for jeg har ikke tid nok til at gå i dybden. Men Lyndon LaRouche har, som Dennis antydede, kæmpet imod Det britiske Imperium, en kamp, der mindst går tilbage til hans tid i Anden Verdenskrig på det indiske subkontinent i Burma – som det hed dengang – og Indien. Han så på første hånd briternes folkemordspolitik mod den indiske befolkning. På dette tidspunkt udviklede han et livslangt forpligtende engagement for at besejre Det britiske Imperium, og til at gøre det, Franklin Roosevelt under krigen sagde til Winston Churchill, at han var forpligtet over for at gøre. Roosevelt sagde, vi udkæmper ikke Anden Verdenskrig for at bevare Det britiske Imperium. Efter Anden Verdenskrig vil vi bruge det Amerikanske Systems metoder for økonomisk udvikling til at udvikle resten af verden. Desværre blev denne Roosevelts mission saboteret efter hans død af Winston Churchill og af Harry S. Truman; sidstnævnte var en meget smålig mand. Man fik den første mobilisering mod Rusland, og mere specifikt mod den alliance, som Roosevelt var forpligtet overfor; og som var en alliance mellem USA, Rusland, Kina og andre nationer for at udvikle planeten ved hjælp af det Amerikanske Systems metoder.

Download (PDF, Unknown)

Se *hele konferencevideoen*
her: <https://www.youtube.com/watch?v=hzJCl1xnvvU>

Foto: Den britiske geopolitiker, Harold Mackinders kort. Den grundlæggende idé er, at man ser på Europa, Afrika og Asien, og det er verdens-øen. Den britiske politik var at omringe det, de kaldte omdrejnings-området eller hjertelandet, som er

Rusland, med en intern halvmåne. Mackinders grundtema var, at »den, der hersker over Østeuropa, kontrollerer hjertelandet. Den, der hersker over hjertelandet, kontrollerer verdens-øen. Den, der hersker over verdens-øen, kontrollerer verden«. Grundelementet i Det britiske Imperiums geopolitik, og i deres to 'Verdenskrige'.

Situationen i USA er alvorlig: Den Nye Silkevej er vejen op og ud!

Leder fra LaRouche PAC, 23. august, 2017 – Situationen i USA er særdeles alvorlig og farlig. Kupoperationen er i højeste gear for at tvinge præsident Trump til at gøre præcis det modsatte af det, han har lovet, og af hvilken grund han vandt valget: at genrejse økonomien (og helt specifikt begynde med Glass-Steagall) og standse en udenrigspolitik for krige – Det britiske Imperiums politik.

Trumps stævne i går aftes i Phoenix blev heldigvis ikke den blodige slagmark, som de 'farvede revolutionister' søgte at opnå. Da folkemængden skulle til at gå hjem, blev et skænderi i gaderne, der blev igangsat af et angreb på politiet af et par demonstranter (sandsynligvis antifa'er), holdt på et minimum. Kup-flokken brugte ufortrødent hændelsen som en anledning til at komme med hysteriske anklager om, at Trump var uegnet, afsindig, sindsforvirret og måtte sættes fra bestillingen, hvis ikke via en rigsretssag, så via det 25. forfatningstillæg.

I spidsen for disse anklager så vi James Clapper, tidligere direktør for den Nationale Efterretningstjeneste (2010-2017) under Obama. Clapper, der ihærdigt mørklagde de saudiske netværk, der stod bag 11. september, optrådte på CNN ud på de små timer den 23. aug., for at kommentere stævnet i Arizona og tale imod, at Trump fortsætter som præsident! »Jeg sætter virkelig spørgsmålstegn ved hans evne til at være – hans egnethed til at være – i dette embede ... Hvor længe må landet – for nu at bruge en frase – endnu udholde dette mareridt?« CNN's vært, Don Lemon, kom med lange fordømmelser af Trump som værende »sindsforvirret«. CNN's kommentator Ana Navarro tweetede, at Trump »muligvis« udviser »tidlige tegn [sic] på demens«.

Faren i alt dette ligger selvfølgelig ikke ud i fremtiden; dvs., ikke »hvis og når« de fjendtlige operationer vil lykkes med at afsætte Trump og trække USA's nationale institutioner med i faldet. Faren er her og nu.

Se engang på den amerikanske økonomi. Millioner lider under sammenbruddet. Men Trump er under pres for at blive i Wall Streets klør; i særdeleshed mht., at der ikke kommer nogen Glass-Steagall. I Arizona i går aftes gentog Trump korrekt sit mål med at skabe jobs; han gentog, at dette ville have en »enormt stor virkning på racerelationerne«. Men, bortset fra et par jobs her og der, såsom i kulstaterne West Virginia og Pennsylvania, der blev reddet gennem eksport af kul til Europa, er situationen fortsat dystert. En dramatisk refleksion af kollapset ses i hele godstogssystemets forværrede præstation øst for Mississippi-floden. På CSX (en af de to hovedoperatører) tog en togtur, der normalt tager et par dage fra Chicago til det vestlige Tennessee, hvilket i forvejen er ret længe, for nylig 18 dage! Forsinkelserne og trafikkerne spreder sig i hele CSX-nettets 21.000 miles.

Se på de internationale konfliktzoner. I Afghanistan kræver den eneste fremgangsmåde, der kan opbygge nationen og skabe fred, samarbejde mellem alle i regionen: Iran, Pakistan,

Indien, de centralasiatiske nationer, Rusland og Kina. Men Trump er under pres for at forfølge ensidig handling, og endda at give efter for kneb for at prøve at få Indien i et modsætningsforhold til BRIKS.

Midlerne til at løfte os op og ud af dette sammenbrud og denne geopolitik, er at vedtage det Nye Silkevejsperspektiv, og i særdeleshed i USA at haste-iværksætte Lyndon LaRouches »Fire Love«. Sats på masse-jobskabelse. Som Helga Zepp-LaRouche sagde i dag, så er det afgørende spørgsmål fortsat at erstatte det gamle paradigme med det nye paradigme for udvikling og fred. Husk, som Lyndon LaRouche understregede på det tidspunkt, at Donald Trumps valgsejr den 7. nov., 2016, var ikke et »nationalt« spørgsmål, men var en international begivenhed af stor og historisk betydning.

Se engang på nutidens spørgsmål i lyset af historiens lange bue. Faren for et Maidan II i USA er i slægt med den fare, der var til stede i USA og Europa på tidspunktet for Weimarrepublikken. Præsident Franklin D. Roosevelt fik USA ud af depressionen med sin New Deal. Men Europa sank ned og oplevede fascismens fremkomst. Folk må lære af historien.

Under en diskussion af dette i dag udstedte Lyndon LaRouche en opfordring til handling: »Jeg er dybt bekymret over den situation, vi her diskuterer ... Men pointen er, at vi må påtage os ansvaret for at bakke det op, jeg har talt om, og som mine kolleger gør ... Vi må vinde dette her ... USA's eksistens afhænger af, at vi gør jobbet. Det handler ikke om at komme med forslag, men om at sejre over de ting, der er i færd med at ødelægge USA og afholde det fra at gennemføre sin mission.

«Og held og lykke til os alle!«

Foto: Præsident Donald J. Trump holder en tale til nationen, 21. august, 2017. (Whitehouse Photo)

Lyndon LaRouche fortsætter kampen mod Det britiske Imperium og dets Konføderation

18. august, 2017 – Kort tid efter, at *Veteran Intelligence Professionals for Sanity* beviste, at »Russia-gate« byggede på et svindelnummer, udtalte Lyndon LaRouche den 4. aug., at dette var et svindelnummer fra britisk efterretnings side, der havde til formål at omstøde valget af Donald Trump som en præsident, der var uden for Londons politiske kontrol. LaRouche sagde:

»Det amerikanske folk må kræve, at det igangværende, forræderiske, britiske kup mod det amerikanske præsidentskab og selve nationen stoppes, og gerningsmændene retsforfølges og fængsles. Det britiske system må opgives, og præsidenten må ikke sky nogen indsats for at redde dette lands befolkning, og resten af menneskeheden, fra yderligere britiskdirigeret udplyndring af deres liv. Opgiv det britiske system; red folket.«

I dag, hvor racekrig organiseres mod Trump med »Konføderations-statuer« som udløser, udtalte LaRouche igen, at det er det britiske system, der er drivkraften bag dette kupforsøg.

»Fremlæg mit standpunkt om dette offentligt«, sagde han. »Jeg arbejder stadig for denne sag. Det er den eneste måde, hvorpå USA kan reddes.«

Den 17. aug. blev en enorm statue i Washington, D.C., af

Albert Pike – konføderationsgeneral, britisk frimurerleder og stifter af Ku Klux Klan – ét af mange tilfældige mål for en britisk/George Soros-styret »antifa« (anti-fascistisk) bevægelse, der forsøger at bringe præsident Trump til fald gennem optøjer.

Lyndon LaRouches lederskab af fredelige demonstrationer, der var tæt på at fremtvinge fjernelsen af Albert Pike-statuen for 25 år siden, er stadig så kendt, at selv *Washington Post* – en medieleder af kupforsøget mod præsident Trump – i løbet af de seneste par dage har forespurgt om et interview af LaRouche om Pike-statuen. I 1992 havde *WP* i en lederartikel sagt til utilfredse byrådsfolk i Washington, at Pike *må forblive stående* på Judiciary Square – fordi at fjerne ham ville give Lyndon LaRouche en sejr!

Det vil sige, en sejr mod det «britiske system». Her er, hvad LaRouche, der i 1992 var opstillet som kandidat for Demokraternes nominering af præsidentkandidaten, sagde under en Tv-udsendelse i oktober 1992, mens der fandt demonstrationer sted for at fjerne Pike:

»Det, der kaldes Den amerikanske Borgerkrig, den mest ødelæggende krig i vores historie, var ikke en krig mellem staterne. Det var en borgerkrig i den forstand, at en gruppering, inklusive Boston-folk som Albert Pike, New York-folk som John Slidell, og så fremdeles, alle var med i en britisk sammensværgelse, der blev kørt gennem den Sydlige Jurisdiktion af den Skotske Frimurerrite, der overtog kontrollen over staterne – ved hjælp af en forræder i spidsen for det Demokratiske Parti, August Belmont, en erklæret forræder – med det formål at ødelægge De forenede Stater ved at opsplitte det i flere dele således, at briterne kunne kontrollere det ...

Dette var ikke en sydstats-sammensværgelse; det var sammensværgelse af britiskkontrollerede forrædere, der forrådte De forenede Stater, og som gik ud på at overtage ...

slavestaterne, som en måde at opsplitte De forenede Stater i flere dele, som kunne holdes i en evindelig konflikt mod hinanden, med det formål at eliminere De forenede Stater som både en faktor i verdenspolitik, men også for at svække det i en grad, hvor billedet af De forenede Stater, af Den amerikanske Revolution, ville blive slettet i erindringen, og i forhåbningerne, hos mennesker i hele verden.«

Dette er, hvad der står på spil i det britiskstyrede kup imod det amerikanske præsidentskab i dag. I dag sagde LaRouche:

»Jeg gør stadig dette her. Jeg er for menneskeheden, og jeg er villig til at hjælpe enhver person, der ønsker at kæmpe for retfærdighed.«

EIR: Hvorfor Den barmhjertige Samaritaner?

I vores tid, det 21. århundrede, bragte de nylige præsidentvalg de »glemte« mænd og kvinder i vores samfund, der var ladt i stikken af årtiers neolibérale politikker, som beroede på grådigheden hos et finansoligarki, og hvor Forfatningens grundlæggende tema om »det almene vel« næsten fuldstændigt forsvandt, frem i forgrunden. »Guds veje er uransagelige« og gav os en ny præsident, Donald Trump, der i sin sejrstale sidste november erklærede: »De glemte mænd og kvinder i vort land vil ikke længere blive glemt. Nu lytter alle til jer.« Han opfordrede dernæst til enhed, til, at både Demokrater og Republikanere gik sammen og reddede landet fra den nuværende krise.

Download (PDF, Unknown)

Krigsfeberen stiger – 'Først Rusland, og dernæst Kina'

Leder fra LaRouche PAC, 6. aug., 2017 – John Pilger, en voldsom kritiker af det angloamerikanske krigsparti, kom lørdag med en skarp advarsel om en fremstormende atomkrig. »Et kup mod manden i Det Hvide Hus er i gang«, skrev han på Truthdig. »Det skyldes ikke, at han er et afskyeligt menneske, men at han vedvarende har gjort det klart, at han ikke ønsker krig med Rusland ... De har inddæmnet Rusland og Kina med missiler og et atomvåbenarsenal. De har brugt neonazister til at installere et ustabil, aggressivt regime i grænselandet til Rusland – den måde, hvorpå Hitler invaderede og forårsagede 27 millioner menneskers død ... først Rusland, og dernæst Kina.«

Dette kommer i kølvandet på den tilsvarende, skarpe advarsel fra Oliver Stone i fredags, hvor han påpegede det vanvid, som demonstreredes af den næsten enstemmige kongresvedtagelse af sanktioner mod Rusland (som Trump har erklæret forfatningsstridige og tilføjer, at han ikke vil håndhæve sådanne forfatningsstridige love). Stone konkluderede: »Nu forstår jeg, hvordan Første Verdenskrig begyndte.«

Begge disse mænd ringer med en nødvendig alarmklokke, men forstår ikke, hvad den nødvendige løsning er, som den formuleredes af Lyndon LaRouche den 31. juli:

»Det amerikanske folk må kræve, at det igangværende kup mod det amerikanske præsidentskab og selve nationen stoppes og dets gerningsmænd retsforfølges og fængsles. Det britiske

system må opgives, og præsidenten må ikke spare nogen indsats for at redde dette lands befolkning, og resten af menneskeheden, fra yderligere britiskdirigeret forsagelse af deres liv. Opgiv briterne; red folket.»

Den britiskanstiftede Kolde Krig, der blev iværksat umiddelbart efter deres amerikanske nemesis Franklin Roosevelts død, er nu atter på plads, men nu i en verden, i hvilken enhver krig vil være af en termonuklear art og resultere i afslutning af civilisationen, som vi kender den, eller endda menneskehedens udslettelse. Ud over at fortælle Winston Churchill lige op i ansigtet, at USA ikke ville udkæmpe krigen for at redde Det britiske Imperium, indgik Roosevelt også et partnerskab med Rusland og Kina – præcis de nationer, som han vidste, var nødvendige og fyldestgørende for at besejre Det britiske Imperium og den nazistiske svøbe, det havde frembragt. Hans utimelige død og det efterfølgende Harry Truman præsidentskab, fremskyndede Amerikas nedslagtning af titusinder af uskyldige mennesker i en atomforbrænding (for præcis 72 år siden i dag i Hiroshima) samtidig med, at det også hjalp koloniherrerne tilbage i deres tidligere kolonier og således gennemtvang flere generationers anti-kolonikrige og endnu mange hundrede af tusinder af unødvendige dødsfald.

Det, vi i dag konfronteres med, er langt værre.

Det til trods for, at løsningerne ikke alene kendes – de er blevet promoveret af LaRouche i de seneste 50 år – men nu også er for hånden og gennemføres under Kinas og Ruslands lederskab i hele Eurasien, Afrika og Latinamerika, i form af Bælte & Vej Initiativet – den Nye Silkevej, der initieredes af Lyndon og Helga LaRouche efter Sovjetunionens sammenbrud, som et middel til at opnå fred gennem udvikling og afslutningen på krigsførelse som et middel til imperiemagt.

Trump holder stand. Han lagde korrekt skylden på Kongressen for de forværrede relationer mellem verdens to førende atommagter og meddelte, at han vil sende en repræsentant til

at mødes med russerne mht. den betændte krise i Ukraine. I dag mødtes udenrigsminister Rex Tillerson i over en time med udenrigsminister Sergei Lavrov på sidelinjen af ASEAN-mødet i Manila, og samtidig demonstrerer fremskridtet i Syrien for verden, hvordan terrorisme kan besejres gennem et tæt, amerikansk-russisk samarbejde.

I mellemtiden demonstrerer Kina, hvordan udvikling kan transformere områder i verden, der i århundreder er blevet udplyndret og i øvrigt ignoreret af de vestlige magter. I denne weekend har de netop indgået kontrakt om at bygge et enormt vandkraftværk i Angola som en del af deres transformation af afrikansk infrastruktur, og de har annonceret investeringer i Haiti til mange milliarder dollar, og som vil omfatte elektricitet, jernbaner, boliger, markeder og endnu mere og skabe 20.000 jobs frem til årets afslutning. Hvor ynkeligt gør det ikke Obamas udtryk for sympati for ofrene for jordskælvet, der ødelagde denne nation i 2010, alt imens han dårligt nok løftede en finger for at genopbygge noget som helst, for slet ikke at tale om at transformere landet til en moderne nation!

De ti sydøstasiatiske nationer og Kina indgik i dag aftale om en ramme for en Adfærdskodeks i det Sydkinesiske Hav og markerede således endnu et skridt hen imod fred og samarbejde i dette område af verden, nu, hvor Obamas indblanding i Filippinerne er blevet afsluttet med valget af Rodrigo Duterte, der er vært for ASEAN-møderne i Manila. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi roste fremskridtet i området, som fortsat vil gå fremad, sagde han, hen imod et »omfattende strategisk partnerskab«, så længe »der ikke finder nogen alvorlig forstyrrelse sted fra udenforstående parters side«, og således åbenlyst refererede til Obama-årene.

Alt imens faren for krig har nået et kritisk punkt, så har en sådan fare også et enormt potentiale for, at det »nye paradigme« kan feje hen over Europa og USA. Europæerne er rasende over de sekundære sanktioner imod deres økonomier

under loven om sanktioner mod Rusland, og mange ledende personer kræver nu en genoprettelse af relationer med Rusland og en afvisning af diktaterne, udstedt af USA's Kongres. Mens Trump og Tillerson er fortalere for fornuft mht. Rusland og Kina, så er delegationer fra industri og landbrug på besøg i Kina og ser hen til kinesiske handels- og infrastrukturinvesteringer til at være med til løfte landet ud af sine vanskeligheder.

Som LaRouche har fremført, så må Amerika tilslutte sig den Nye Silkevej. Tiden er inde.

Det er et internationalt anliggende at stoppe kuppet imod Trump. LaRouche PAC Internationale Webcast, 4. august, 2017

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette ikke blot er en vedtagelse i Senatet, eller i Kongressen; men dette handler om præsidenten i amerikansk historie lige fra USA's grundlæggelse. For det, som denne vedtagelse gør, er, at den fuldstændig omstøder den Amerikanske Forfatning, der giver præsidenten beføjelserne til at bestemme udenrigspolitik. I henhold til den aktuelle situation, efter at Kongressen (Repræsentanternes Hus) og Senatet med dette overvældende flertal vedtog at indføre sanktioner, så, hvis præsident Trump ønskede at omstøde dette, skulle han sende et brev til

Kongressen; og Kongressen er forpligtet til at svare inden 30 dage for enten at godkende eller afvise det. Det betyder, at Kongressen kaprer beføjelsen til at bestemme politikken fra præsidenten. Jeg tror, det amerikanske folk hellere må se at vågne op til den kendsgerning, at det, der her bliver fjernet, er den Amerikanske Forfatning.

Download (PDF, Unknown)

Jason Ross: Godaften. Det er fredag, 4. august, 2017. Jeg er aftenens vært, og vi er meget glade for at have med os i studiet som vores særlige gæst, Helga Zepp-LaRouche via video fra Tyskland. Godaften, Helga.

Helga Zepp-LaRouche: Godaften, hvordan går det?

Ross: Fint! Som en lille indledning til aftenens show, før vi hører fra Helga, så så vi i denne uge, at Donald Trump underskrev loven om sanktioner, der blev vedtaget af Huset og Senatet – HR 3364 – der indfører sanktioner mod Iran, Nordkorea og Rusland. En del af loven hævder som selvfølgelig, at Rusland blandede sig i det amerikanske valg; en del af loven siger, at USA aldrig vil anerkende Krim som en del af Rusland; og loven binder præsidentens hænder på mange måder mht. sanktioner mod Rusland og mange diplomatiske prioriteringer, diplomatiske krav, der er vedtaget af Huset og Senatet snarere end gennem den udøvende gren (præsidenten). Donald Trump underskrev i denne uge loven og udstedte en erklæring i forbindelse med underskrivelsen, mht. de dele af loven, han finder forfatningsstridige. I går tweetede Trump, at »Vores relation med Rusland er på det laveste og farligste punkt nogensinde. Et meget farligt lavpunkt. Det kan I takke Kongressen for«, siger han.

Rusland responderede ved at kræve udvisning af et vist antal amerikanske diplomater ned til samme niveau som russiske diplomater i USA; noget lignende det, præsident Obama gjorde med russiske diplomater og russisk diplomatejendom, osv. Det

betyder overordnet set, at det virkelig øger presset på de amerikansk-russiske relationer og gør det meget vanskeligt for Trump at gennemføre ét af sine kampagneløfter, som var en potentiel opnåelse af detente med Rusland. Med hans berømte ord, »Det er ikke dårligt at komme godt ud af det med Rusland; det er en god ting.«

Jeg vil gerne have Helga på nu for at tale om vores syn på dette. Jeg ved, din mand, Lyndon LaRouche, har sagt, at, hvis dette kup mod Trump lykkes, så vil det virkelig lægge truslen om atomkrig op på bordet. Hvad er din mening om situationen?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette ikke blot er en vedtagelse i Senatet, eller i Kongressen; men dette handler om præsidenten i amerikansk historie lige fra USA's grundlæggelse. For det, som denne vedtagelse gør, er, at den fuldstændig omstøder den Amerikanske Forfatning, der giver præsidenten beføjelserne til at bestemme udenrigspolitik. I henhold til den aktuelle situation, efter at Kongressen (Repræsentanternes Hus) og Senatet med dette overvældende flertal vedtog at indføre sanktioner, så, hvis præsident Trump ønskede at omstøde dette, skulle han sende et brev til Kongressen; og Kongressen er forpligtet til at svare inden 30 dage for enten at godkende eller afvise det. Det betyder, at Kongressen kaprer beføjelsen til at bestemme politikken fra præsidenten. Jeg tror, det amerikanske folk hellere må se at vågne op til den kendsgerning, at det, der her bliver fjernet, er den Amerikanske Forfatning. Jeg vil tro, at alle amerikanske patrioter, der elsker Amerika – og jeg ved, at det amerikanske folk generelt er meget patriotisk – de må forstå dette moment. For, dette kan ikke være tilfældet, og forblive ignoreret. Dette har så mange implikationer.

Min mand, Lyndon LaRouche, sagde, at, hvis dette består, er vi tilbage til en umiddelbart overhængende konfrontation med Rusland – og også Kina – som vi var under Obama-administrationen og de neokonservatives kontrol; som har kontrolleret USA's politik under to embedsperioder under

George W. Bush, og to perioder under Obama. Det var disse neokonservative, der var fuldstændig oprørt over, at en systemisk 'outsider', eller en person, der ikke tilhørte systemet – som Donald Trump – vandt valget. Jeg husker klart, at, den 21. januar, havde den britiske avis *The Spectator* allerede en overskrift, der lød, at det blot var et spørgsmål om tid, før man ville få Trump ud af embedet gennem impeachment (rigsretssag), gennem et kup, eller gennem politisk mord! Processen frem mod impeachment er helt i gang, som I ved. Det er netop blevet offentliggjort, at Robert Mueller, den særlige rådgiver, allerede har en 'grand jury' (juridisk enhed, der kan undersøge og afgøre, om der er belæg for at anlægge en strafferetssag, -red.), der angiveligt skulle være hemmelig; men der har igen været et læk til *The Guardian* og andre medier. Så formålet med dette er tydeligvis at fremme en eller anden historie, der viser bånd fra Trump eller hans team til Rusland.

Lad mig understrege dette helt klart. Sandheden om dette her skal ud. Det er rent historisk af den allerstørste betydning, at VIPS-organisationen – *Veteran Intelligence Professionals for Sanity* – tidligere højtplacerede efterretningsfolk fra diverse amerikanske efterretningsorganisationer, for omkring en uge siden sendte et memorandum til præsident Trump; hvori de fastslog, baseret på deres indiskutable ekspertise og kriminaltekniske beviser, at der ikke fandt nogen russisk hacking sted. I stedet var der tale om et insider-læk; der var nogen, der simpelt hen downloadede data fra DNC-computerne, og som dernæst maskerede det hele, som om det var blevet udført af russerne. At efterforske dette og diskutere disse resultater fra VIPS-memoet, er den vigtigste måde, hvorpå dette kup kan køres af sporet. Heldigvis har ét af de kongresmedlemmer, der var modig nok til at stemme imod denne uhyrlighed – Dana Rohrabacher – allerede kommenteret VIPS-memoet. Jeg mener, at vi må mobilisere den amerikanske befolkning til at kræve, at Kongressen indbyder VIPS-repræsentanterne til at aflægge forklaring, til at fremlægge

deres beviser, og ligeledes bestræbelserne fra sådanne personer som kongresmedlem Nunes, der efterforsker, hvem det var, der afslørede dette, hvem, der lakkede. Og ligeledes senator Grassleys bestræbelser for at gøre det samme; det må støttes. Derudover mener jeg generelt, at denne Kongres fuldstændig har bragt sig selv i miskredit. Kongressens anerkendelses-rate er lige nu, iflg. de seneste opinionsmålinger, kun 10 %; det er ligeledes et historisk lavpunkt, mener jeg.

Men jeg mener, det nu afhænger af det amerikanske folk; og man bør finde alle mulige organisationer og institutioner, der repræsenterer folket, og som støtter præsident Trump. Retfærdigheden må ske fyldest; de, der lakkede, må gøres til genstand for efterforskning; og sandheden må genoprettes. Dette er af den største, strategiske betydning. Dette er ikke blot en intern, amerikansk affære; jeg mener, at russernes karakteristisk, at dette er en intern kamp, ikke er korrekt. Jeg mener, at dette er noget langt mere dystert. Den tidligere våbeninspektør i Irak, Scott Ritter, som var våbeninspektør under Irakkrigen, kom med en dybtgående karakteristisk. Han sagde, den kendsgerning, at der var denne totale enstemmighed i de amerikanske medier, FBI, andre amerikanske efterretningstjenester og næsten enstemmighed i begge Kongreshuse; hvordan får man en sådan fuldstændig – i Tyskland ville man sige »Gleichschaltung«, ensretning – hvordan får man et sådant enstemmigt kor? Scott Ritter peger på spørgsmålet om, at dette peger på en langt mere generel sammensværgelse, der finder sted i det amerikanske samfund. Jeg ved, at folk normalt bliver meget enerverede, når man nævner ordet »sammensværgelse«, men jeg mener ikke, der findes andre ord, der kan karakterisere det, der foregår. Man har det, folk nu om dage kalder »deep state«, og som forsøger at omstøde valget af en amerikansk præsident; og så har man briternes rolle i alt dette her. Jeg mener, at der er en indsats fra Det britiske Imperiums side, efter en genetablering af kontrollen over amerikanske institutioner, for at gå tilbage til det, vi

engang havde med de neokonservative i 1992 – Wolfowitz-doktrinen; og som var ideen om, at USA aldrig skulle give noget andet land eller nogen anden gruppe af lande lov til at overgå USA's militærpolitiske eller militære magt. Det var et kup, udført af de neokonservative efter Sovjetunionens kollaps, og de gik frem for at forsøge at etablere en unipolær verden. Jeg mener, at dette præcist kommer til udtryk i det, Kongressen gjorde med disse sanktioner, og det betyder gennem implikation, at gå tilbage til konfrontationen med Rusland, og selvfølgelig en genoptagelse af spændingen i relationerne med Kina.

Dette er en krigssti. Dette har utrolige implikationer. Jeg vil blot nævne et par stykker af dem. For det første, så reagerede premierminister Medvedev meget skarpere end præsident Putin. Han sagde, at dette afslutter håbet om en forbedring mellem USA og Rusland. Så var der diverse kommentarer i kinesiske publikationer, der tilbød at hjælpe Rusland mod virkningerne af sanktionerne; og som ligeledes sagde, at dette blot vil betyde en meget tættere forhold mellem Rusland og Kina, og sammen har vi en afskrækkelse imod USA. Det var ikke det, kineserne ønskede; de har tilbudt USA at samarbejde omkring Bælte & Vej Initiativet; men det er, hvad det fører til.

Lad mig blot påpege to yderligere sidevirkninger af dette. Det er relationen med Europa, for sanktionerne har som deres primære mål leveringen af russisk naturgas og ideen om at bygge endnu en gasledning – Northstream II; som Tyskland har brug for, fordi olieforsyningerne fra Mellemøsten er meget lunefulde pga. den ustabile situation dér. Oliereserverne i Nordsøen er ved at være udtømt. Sanktionerne ville selvfølgelig, fordi USA fremfører, at de har ekstraterritorial bemyndigelse, ramme alle de firmaer, der producerer materialer og byggetjenester til projekter med russerne. Dette er fuldstændig umuligt. Det ville f.eks. også ramme europæiske investorer i USA, hvis de gør forretninger med Rusland; de

kunne blive eksproprieret i USA, eller deres kapital indefrosset, og sådanne ting. Dette skaber ødelæggelse. Den Europæiske Union og den tyske regering har allerede sagt, at de vil overveje modforholdsregler; at dette kunne føre til en handelskrig. Forbløffende nok har en talsmand for en førende tænketank, der står den tyske regering nær, netop sagt, at dette vil give bagslag, for, hvorfor skulle lande, der rammes af sanktionerne, være med til at gennemføre dem? Så han forudsiger, at der kommer en boomerang-effekt for amerikanerne; men det er selvfølgelig en effekt, der er meget farlig. Forskellige tyske industrisammenslutninger er ligeledes kommet frem og har sagt, at dette er fuldstændig uacceptabelt.

På et mere fundamentalt plan bringer dette hele spørgsmålet om international lov (folkeretten) frem. Hvorfor tror USA, at deres amerikanske lov kan træde i kraft i hele verden? Dette er en krænkelse af international lov, og dette er derfor en krise uden fortilfælde. Den har, som jeg sagde, implikationer for den Amerikanske Forfatning, for international lov, for relationerne med Rusland og Kina; den kan, for første gang, bryde alliancen med Europa. Så jeg tror, folk virkelig forstår, at dette må omstødes.

Ross: Fantastisk! Dette sætter virkelig scenen. Kan jeg bede dig om at forklare et bestemt punkt? Du kom med ideen om, at folk har en »deep state« (omtr. 'staten i staten', -red.), der kører USA. Hvor det altså ikke kun drejer sig om denne enkelte lov, men, at der igennem længere tid har været en voksende magt fra visse agents side internt i USA. Lad mig stille dig et spørgsmål om måder, hvorpå folk fortolker disse ting. En måde er, at der simpelt hen er en koldkrigsmentalitet, der ikke er blevet overvundet; folk lever i fortiden og ser stadig Rusland som en trussel, hvor de i tankerne sammenligner Rusland med Sovjetunionen. En anden måde er ideen om »deep state«; at efterretningstjenesterne har udviklet et slags begær efter magt for sig selv. Tag f.eks. eksemplet med J.

Edgar Hoover; og at disse tjenester ønsker at køre USA af en særlig grund. Du rejste et spørgsmål, som de fleste kommentatorer ikke rejser, og som er briterne; eller, at der er noget uden for amerikansk indenrigspolitik, der udformer denne opposition til samarbejde med Rusland. Og, med dine mange rejser til Kina og med dit arbejde med Verdenslandbroen – Bælte & Vej Initiativet – har du en meget dyb forståelse af et andet paradigme, der i stigende grad slår rod i verden.

Kunne du sige mere til vore lyttere om, hvad du ser som manglerne i ideen om »deep state« eller den Kolde Krig? Med andre ord, hvad er det, der virkelig promoverer denne opposition til samarbejde med Rusland? Hvad kan vi gøre ved det?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, det er en reminiscens af geopolitik, og geopolitik er den idé, at man har en gruppe nationer eller en nation, der har en fundamental interesse imod en anden nation eller en anden gruppe nationer; og, om nødvendigt, så kan man kæmpe for dette i krige. Det var denne tankegang, der førte til to verdenskrige i det 20. århundrede, og det er indlysende, at, hvis vi ikke overvinder dette i atomvåbenalderen, så taler vi om faren for den menneskelige arts udslettelse, hvis det kommer til krig. Vi er meget nærmere ved dette, end de fleste mennesker bryder sig om at tænke på. Da Sovjetunionen gik i opløsning mellem 1989 og 1991, opstod der muligheden for at få en varig fredsorden. Kommunismen var blevet besejret, og vi foreslog på dette tidspunkt den Eurasiske Landbro; allerede dengang kaldte vi det, den Nye Silkevej. Det var ideen om at etablere et nyt paradigme med samarbejde i alle deltagende landes interesse. Det ville have været en politik, der i høj grad ville have ændret historiens kurs, men, på det tidspunkt havde man Margaret Thatcher, man havde Bush senior, man havde Mitterand; og de besluttede, at, for at forhindre Rusland i nogensinde igen at rejse sig, fra at reducere Sovjetunionen, der var en supermagt, og til at blive et Rusland, der blot skulle være et

tredjeverdensland, der producerede råmaterialer. De besluttede, at, i stedet for at få en fredssorden, så lad os satse på den gamle, angloamerikanske politik med at styre verden som et imperium; og lad os gennemtvinge en unipolær verden. Det var politikken i 1990'erne og begyndelsen af 2000'erne; dette var ideen om regimeskifte, dette var ideen om 'farvede revolutioner'. Dette har ligget til grund for krigene, der byggede på løgne, i Afghanistan, Irak, mordet på Gaddafi; disse politikker har ødelagt Mellemøsten. De har været årsag til flygtningekrisen; de har næsten udløst et sammenbrud af den Europæiske Union, for der er ikke tale om nogen Union, som det blev klart under flygtningekrisens forløb.

Denne politik står nu for at eksplodere. Alan Greenspan, af alle personer – den person, der igen og igen advarede mod overstrømmende irrationalitet – er netop trådt frem og har sagt, at der er en ny nedsmeltning af en gældsboble på vej, og at dette vil udløse et krak på aktiemarkedet. Dette imperium er i færd med at kollapse, og jeg mener, det er grunden til, der hersker en sådan desperation for at forhindre Kinas fremvækst; selv om Kina har tilbudt en totalt anden model, der ikke bygger på geopolitik, men derimod bygger på »win-win«-samarbejde; og hvori alle nationer, der samarbejder i Bælte & Vej Initiativet, ville få gavn af det.

Jeg mener, at det, som virkelig står på spil her, er: Går vi tilbage til Det britiske Imperium? Og folk, der kender amerikansk historie, ved meget vel, at Det britiske Imperium aldrig har opgivet ideen om at generobre USA. Kong George III mistede forstanden på tidspunktet for den Amerikanske Revolution, og de forsøgte at vinde Amerika tilbage; først i Krigen i 1812, og dernæst i Borgerkrigen, hvor Det britiske Imperium var allieret med Konføderationen (Sydstats-udbryderstaterne). De finansierede Konføderationen gennem Østkystbankerne. Efter dette indså de, at dette ikke kunne gøres militært, så dernæst forsøgte briterne at underminere

det amerikanske *establishment* og overbevise dem om at styre verden som et imperium, der byggede på den angloamerikanske, særlige relation.

Ser man på hele operationen imod Trump, som i realiteten begyndte længe før Trump vandt valget; det var britisk efterretning, der initierede dossiererne, som fabrikerede efterretninger. Men, de blev så selvfølgelig hjulpet af amerikanske efterretningstjenester, hvor strukturen fra Obama-perioden stadig eksisterede. Så man har virkelig – »deep state« er for kort en formulering, for det inkluderer ikke den kendsgerning, at dette er et britisk kup. Det aftalte spil er ikke med Rusland; det aftalte spil er med Det britiske Imperium. Amerikanere må forstå, at hele deres revolution står på spil; Forfatningen – der stadig, med hensyn til forfatninger, er et af de mest fantastiske dokumenter i verden – den er totalt i fare. Det er allerede blevet overtaget, og dét må det amerikanske folk omstøde.

Ross: Stærke ord. Mange tak. Jeg tror, vores mission står temmelig klart på dette tidspunkt. Vi ser nogle muligheder for, hvad der kan ske, hvis vi skaffer os af med denne mentalitet om global konflikt. Blot et enkelt eksempel ville være, at præsident Trump stoppede Obama-programmet for at bevæbne de såkaldte syriske »oprørsgrupper«. Alene en sådan handling ville være en ændring af den retning, vi har gået i det seneste halvandet årti med de krige for regimeskifte, vi har haft. At sige, det gør vi ikke mere. Vi siger, OK, der kunne blive ting, som hvis vi opgiver dette fremstød for konflikt.

Jeg vil gerne afslutte vores show med nogle ideer til, hvad folk kan gøre, og nogle rapporter om, hvad folk har gjort. Én ting er dette VIPS-memo, som vi har diskuteret og dækket meget på vores webside. Der har været meget aktivitet i landet; vi kan vise jer nogle billeder herfra om et øjeblik, af den form for aktiviteter, vi har været engageret i – stævner på gaden her i New York City. Her er ét til. Det er meget vigtigt, at

denne historie kommer ud, for det er absolut eksplosivt; og det virker, det kommer ud. Det er et spørgsmål, som, som vi nævnte, kongresmedlem Rohrbacher har rejst; dette er noget, som bliver rejst af mange af de nye, alternative kilder. Oliver Stone har for nylig igen rejst spørgsmålet, og folk i hele landet rejser det på steder som under møder, der afholdes af kongresmedlemmer. For eksempel havde Ted Lew for nylig et borgermøde i sit valgdistrikt, og han blev af en LaRouche PAC-aktivist spurgt, »Hej, hvis DNC-computerne blev hacket, hvorfor har FBI så aldrig efterforsket dem?« Bare pil denne historie fra hinanden. Der er kommet breve i et pænt antal til avisredaktioner, og som bliver publiceret i aviser i hele landet. Der har været folk, der har indsat annoncer i de lokale aviser, og som siger, at I skal kende til denne historie om, at den russiske hacking var et inside job. Læs VIPS-memoet; gå ind på LaRouche PAC websiden.

Vi har en tilhænger, der har holdt gårdudsalg for at rejse midler til LaRouche PAC. Vi har folk, der afholder stævner i deres hjemby. Et eksempel fra Connecticut, hvor en LaRouche-tilhænger sagde, »Jeg laver et stævne foran mit rådhus«. Det gjorde han, og vi havde et succesfuldt stævne dér, som blev dækket af lokalaviserne og det hele. Byråd, radiointerviews. Der foregår en masse aktivitet. Vi var f.eks. uden for Chuck Schumers kontor i New York; vi spurgte folk, hvor de syntes, vi skulle 'smide' (chuck) Schumer hen, hvilket ville være en vidunderlig idé. Der er rigtig meget at gøre. Ordet om dette må absolut spredes i sammenhæng med, hvad alternativet kunne blive.

Jeg vil gerne takke Helga Zepp-LaRouche for at være med os her i dag. Jeg vil gerne spørge dig, om du har yderligere kommentarer som afslutning af showet?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette er et af de historiske øjeblikke, hvor det er det enkelte individ, der tæller. Jeg ved, mange mennesker er blevet deprimeret, fordi de ikke tror, man kan gøre noget alligevel; men jeg mener, at vi er lige så

tæt på Tredje Verdenskrig lige nu, som vi er på et fuldstændig nyt paradigme. Forestil jer blot en fremtid, hvor Amerika igen vil være venner med andre lande. De fleste folk kan godt lide amerikanere; de kan ikke lide det aktuelle kup, og de kan ikke lide de britiske politikker, der er kommet fra den amerikanske regering i de seneste 16 år. Men, det amerikanske folk har givet udtryk for noget meget vigtigt med valget af præsident Trump. Hvis det amerikanske folk omgående ville gribe muligheden for at støtte denne præsident – Trump har indledt en forbedring af relationen med Xi Jinping; han har fundet et godt samtaleniveau med Putin på G20 i Hamborg. Kina har tilbudt at hjælpe med ved genopbygningen af USA's infrastruktur og indbudt USA til at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet i hele verden. Hvorfor kan USA, Rusland og Kina, som de tre, mest betydningsfulde nationer, ikke arbejde sammen? Hvis dette kan opnås, kan I så forestille jer, at vi kan få en tryk fred i verden? At vi kan arbejde sammen om at fjerne fattigdom, ikke alene i USA, men overalt? Jeg mener, at dette er de spørgsmål, vi bør tale om, og jeg er enormt overbevist om, at der er noget meget godt i det amerikanske folk, der vil sejre.

Ross: Vidunderligt! Godt. Mange tak. Tak til alle for at være med os i dag. Vi beder om, at I bliver medlem af LaRouche PAC; at I følger denne YouTube-kanal og sørger for at modtage besked om alle vore videoer, alt det, vi udgiver. Og det materiale, vi har diskuteret – VIPS-memoet fra *Veteran Intelligence Professionals for Sanity*, og videoerne, vi har fremstillet om spørgsmålet – kan ses på din YouTube-kanal. I finder mere i videobeskrivelsen, og vi har her et link til en af disse videoer til jer. (dansk: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=20816>)

Tak for at se med; lad os se at komme i gang!

Hvorfor briterne bliver ved med at myrde amerikanske præsidenter.

LPAC kortvideo

De nylige trusler mod præsident Trumps liv, der kommer fra mange kendte personer, New York City Public Theatre Company, samt nedskydningen af kongresmedlem Scalise, bør ikke ses som isolerede tilfælde; som forbrydelser, begået af enkeltindivider, der handler af egen vilje. Vi bør snarere af USA's egen historie lære, at der ikke findes nogen 'enlig skytte'. Det er briterne, der myrder vore præsidenter, af en særlig grund.

Lad os se på de af vore præsidenter, der blev myrdet; hvad er mønstret? Lincoln, Garfield, McKinley, JFK og, endskønt han ikke var præsident, men er relevant for os i dag, Alexander Hamilton. Hvad fortæller mordet på disse præsidenter os om vor nations unikke rolle i historien? Hvis man ser på deres handlinger, så anvendte de, eller havde tydeligvis til hensigt at anvende, det Amerikanske Økonomiske System, for at fremme vor nation, og de kæmpede udtrykkeligt mod Det britiske Imperiums gennemførelse af 'frihandel' i USA. Disse præsidenter vidste, til forskel fra de fleste amerikanere i dag, at Det britiske Imperium er vores fjende, og de vidste, at det var deres job at beskytte vore borgere mod den elendighed, vi ville stå overfor, hvis britisk imperiefrihandel blev praktiseret. Og, hvad der var allervigtigst, så indså de, at britisk frihandel ville kvæle vores mest dyrebare

resurse; det amerikanske folks kreative gnist i en naturlig hældning mod at bidrage med vore evner hen imod en positiv og varig virkning på vore efterlevende. Det Amerikanske System opmuntrer udtrykkeligt denne gnist og bruger den til udvikling af gennembrud inden for varefremstilling, landbrug, videnskab og kultur.

I dag henviser præsident Trump udtrykkeligt til Det Amerikanske Økonomiske System som sin politiske programerklæring. Bortset fra Lyndon LaRouche og hans bevægelse, så er der ingen i det 20. århundrede, der har identificeret det Amerikanske Økonomiske System som værende dét princip i vores historie, der fuldstændig adskiller os fra Det britiske Imperium. Trumps plan om at genoplive den produktivitet, vi har mistet i de seneste 50 år, siden mordet på JFK, og hans beredvillighed til at samarbejde med Kina og Rusland om skabelsen af en ny, økonomisk orden, vækker rædsel i briterne. Trumps præsidentskab udgør en trussel mod selve Det britiske Imperiums eksistens. De ved, der ikke er plads til deres Imperium i en ny, international, økonomisk orden på denne planet, og de vil ikke dø uden kamp.

Lær om Lyndon LaRouches fremsættelse af det Amerikanske System, kendt som de Fire Love til USA's omgående redning, gennem viste videolink, ([dansk tekst her](#)) og gå med i LaRouche PAC (Schiller Instituttet, DK!) for at skabe en ny æra for menneskeheden, *uden* Det britiske Imperium.

Offentliggjort den 24. jun. 2017.

LaRouche: Det britiske

Imperium

bruger krig og penge til at kontrollere nationer.

EIR-kortvideo, 20. juni, 2017

»Briterne har altid haft magt over os ved at få os ind i krige på steder som Asien. Det er sådan, briterne kører verden; Det britiske Imperium har magten over verden ved hjælp af krige, på samme måde, som de fik imperiemagt, ved at få Europas tåbelige nationer til at gå i krig med hinanden i den såkaldte 70-års krig. Og Europas førende nationer gik i krig mod hinanden i 70 år! Mens briterne stod på sidelinjen og opmuntrede processen og grinede. Og så, i februar af 1763, i Freden i Paris, blev Det britiske Imperium erklæret som imperiet for et privat selskab ved navn Britisk Ostindisk Kompagni (British East India Company), og dette Britisk Ostindisk Kompagni overtog, og blev til, Det forenede Kongerige (UK), og har kørt lige siden frem til dets moderne modsvar – Britisk Ostindisk Kompagni gik selvfølgelig bankerot i en senere periode, der blev indført ændringer, som under Victoria; men princippet forblev det samme: med en maritim karakteristisk, det var oprindeligt bygget på den maritime magt over Middelhavet og bredte sig senere til Atlanterhavet. En søfartsmagt, der havde skabt magten over brugen af penge. Magtgrundlaget var penge. Magten over penge, som en imperieform. Al europæisk imperialisme, inklusive britisk imperialisme i dag, er ikke baseret på et land-territorium, men er baseret på magten over penge. Disse penge kontrolleres i realiteten af private interesser, af personer, der danner samlinger af private interesser, og som etablerer kontrol over penge, deres skabelse og management. Og nationalstater er underordnet denne internationale pengekontrol. Det britiske Imperium, der udvikledes ud af denne proces, er intet andet

end dette. Det er ikke et imperium, der består af befolkningen i UK. Det er et imperium, der består af et internationalt konsortium for denne type af interesser, hvis brug af magt over penge bruges til at have magt over nationer.«

Offentliggjort den 20. juni, 2017.

Lyndon LaRouche at his best—the only statesman alive today who pulls no punches identifying the British Empire. Here, an excerpt from a September 2009 webcast.

This video is copyrighted by EIR News Service Inc. To encourage the widest distribution possible, we encourage you to spread it, repost it, and use it. We will only enforce our copyright if the video is altered in any way other than strict translation into another language or it is placed in a context, which in our sole judgement is racist or defamatory regarding any ethnic or religious group or person.

Helga Zepp-LaRouche fortæller de sande kendsgerninger om Helmut Kohl

Helga Zepp-LaRouche

19. juni, 2017 – Schiller Institutets internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, skrev følgende erklæring til *EIR Strategic Alert Service* den 18. juni, to dage efter Helmut Kohl (CDU), der var Tysklands kansler fra 1982-1998, i perioden for Tysklands genforening, afgik ved døden.

»De forskellige vurderinger af Helmut Kohl som 'faderen af tysk genforening' og 'den, der forudså et forenet Europa' lyder mere som en PR-beskrivelse af den politisk korrekte opfattelse, som Kohls samtidige bør have af denne historiske periode, der faldt sammen med hans embedsperiode. Det, der fuldstændigt udelades, er de geopolitiske operationer, der udløstes imod Kohl, især i tiden for den tyske genforening, og som stadig i dag udspilles under andre former.

Det er Kohls fortjeneste, at, med udgivelsen af hans 'Tjupunkts-plan for en konføderation af de to Tysklunde' den 28. november, 1989, tog han det første, spæde skridt hen imod etableringen af tysk suverænitet, et skridt, som han ikke havde koordineret med de Allierede eller med sin koalitionspartner, daværende udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher [FDP]. Et sandfærdigt billede må inkludere den kendsgerning, at mordet, to dage senere, på Alfred Herrhausen, daværende formand for Deutsche Bank og en nær rådgiver til Kohl, og som angiveligt udførtes af tredje generations Rote Armee Fraktion (RAF), havde til hensigt omgående at begrænse denne impuls til at opnå suverænitet.

Det, der ligeledes mangler i de mange kommentarer, er Margaret Thatchers hadefulde »Fjerde Rige Kampagne« imod Kohl, så vel som også François Mitterands trusler om krig i tilfælde af, at Kohl ikke var rede til at opgive Deutschmark som nationalvaluta som prisen, der skulle betales for genforeningen, og at acceptere begrænsningerne i Maastrichttraktatens spændetrøje og euroen, som det rapporteres af Jaques Attali i dennes biografi af Mitterand. Kohl beskrev senere det Europæiske Fællesskabs Topmøde i begyndelsen af december 1989 i Strasbourg, hvor han blev konfronteret med disse angreb, som en af hans livs mørkeste stunder. Ifølge hans egne udtalelser var det ikke, før han besøgte Dresden den 19. december, 1989, hvor befolkningen glædesstrålende råbte 'Helmut! Helmut!', at han indså, at øjeblikket var kommet for tysk genforening.

Helmut Kohl var selvfølgelig også et levende vidne til de løfter, amerikanerne gav Mikhail Gorbatsjov, og som blev rapporteret af daværende amerikanske ambassadør til Sovjetunionen, Jack Matlock, blandt andre, om, at NATO aldrig ville ekspandere frem til Ruslands grænser. For Kohl var den Kolde Krig afsluttet med opløsningen af Sovjetunionen, og det er yderst tvivlsomt, om han ville have været enig i den dæmonisering af Vladimir Putin, der har fundet sted i de senere år. Det faktum, at fr. Merkel nu anser sig selv for at være prokonsul for Barack Obamas politik for konfrontation, ville han sandsynligvis heller ikke have syntes om.«

Foto: Storbritanniens Margaret Thatcher; Tysklands Helmut Kohl; Frankrigs François Mitterand.

Storbritanniens ambassadør til Tyskland fra 1988 til 1992, Christopher Mallaby, om Kohl versus Thatcher: 'Det faldt dem ikke naturligt at nyde hinandens selskab'.

Våbnene er trukket for Trump – Han må handle hurtigt for at tilslutte sig Silkevejen og genindføre Glass-Steagall

Leder fra LaRouche PAC, 14. juni, 2017 – I de seneste par uger har en teater/nyhedskommentator holdt et billede frem af præsident Trumps blodige, afskårne hoved; »Shakespeare in the Park«-teaterkompagniets opsætning af Julius Cæsar i New Yorks Central Park portrætterede Cæsar som Donald Trump, som dernæst

blev udsat for en langvarig, brutal og blodig mordscene; og i dag åbnede en 66-årig mand fra Illinois ild mod et baseball-træningshold fra det Republikanske Parti i Alexandria, Virginia, efter en bekræftelse af, at de var Republikanere, og skød fire personer (inklusive det tredjehøjst rangerende medlem af det Republikanske Part i Repræsentanternes Hus), før han blev dræbt af politiet. Skyttens Facebook-side inkluderede: »Trump er en forræder. Trump har ødelagt vores demokrati. Tiden er inde til at ødelægge Trump & Co.«

Sindssyg handling, begået af en galning? Måske, men politiske mord bliver altid fremstillet som »enlige mordere«, og efterforskningerne bliver altid omhyggeligt kontrolleret for at opretholde sådanne dækhistorier – med JFK-mordet som blot det mest berømte, og mest åbenlyse, eksempel. I 2008 udgav *EIR* en brochure med titlen, »Hvorfor briterne myrder amerikanske præsidenter«, [1] og som rapporterede om briternes rolle og motivering bag mordene på præsidenterne Abraham Lincoln, James Garfield, William McKinley [2] og John F. Kennedy.

Husk, at det aktuelle McCarthy-hysteri, der forsøger at male præsident Trump som en naiv tåbe eller agent for russerne, medskyldig i angivelig underminering af amerikansk demokrati, osv., blev indledt af den britiske MI6-agent Christopher Steeles kompendium af vilde fabrikationer om Trump og russerne. Dette »uærlige og upålidelige dossier« blev dernæst brugt af den nu miskrediterede, tidligere FBI-chef, James Comey, i et selvudnævnt »J. Edgar Hoover-moment«, hvor han viste Trump Steele-dossieret og angiveligt antydede, at det ville blive offentliggjort, hvis Trump ikke bøjede sig mht. at stoppe oprettelsen af venligtsindede relationer mellem USA og Rusland. Dernæst lakkede han næsten sikkert dossieret, eller sørgede for, at det blev lækket, dagen efter.

De korrupte efterretningsfolk fra Obama-administrationens tid – James Clapper, John Brennan og James Comey – havde, selv før, de blev afskediget fra embedet, ført et korstog for at portrættere Rusland (og Kina) som fjender af Amerika; som

militære aggressorer, og som en alvorligere trussel mod den vestlige verden, end ISIS! Disse løgne tjente som dækhistorie for, at præsident Obama og hans klon, Hillary Clinton, kunne bringe verden på randen af atomkrig og forsikre de bankerotte, vestlige finansoligarker, at USA aldrig ville gå sammen med Rusland og Kina i byggeriet af den Nye Silkevej og opbygning af en ny, global finansarkitektur. Sådanne revolutionerende skridt ville, til [City of] Londons og Wall Streets rædsel, give infrastruktur og industri til den Tredje Verden, og endda til de vestlige nationer, snarere end gæld og nedskæringer, påtvunget dem af Londons og Wall Streets spekulanter.

Men, oligarkerne havde ikke forudset, at det amerikanske folk havde fået nok af permanent krigsførelse, økonomisk disintegration, narkotika- eller opiatepidemien, der rammer stort set hver eneste familie i nationen, og massemedier, der vedholdende løj om stort set alt. Valget af Trump blev resultatet.

Foreløbig har Trump lovet at gøre mange af de ting, som Lyndon H. LaRouche længe har foreslået, som det fremlægges i [LaRouches Fire Love](#) , men han har ikke taget de fundamentale skridt, der er nødvendige for at gennemføre disse løfter. Han har aflagt løfte om at genopbygge den forfaldne, amerikanske infrastruktur, men har ikke handlet på sit løfte om at genindføre Glass-Steagall – det absolut nødvendige, første skridt til at skabe den nødvendige kredit til opfyldelse af sit løfte om infrastruktur og gen-industrialisering. Han har etableret samarbejdsrelationer med Kina, men har ikke fuldt ud tilsluttet sig Bælte & Vej Initiativet for atter at få gang i amerikansk industri omkring opbygning af verdens nationer, inklusive vores egen. Han har krævet en genopretning af amerikansk førerskab inden for rumforskning og -fart, og inden for videnskabelige opdagelser, men, igen, finansieringen af disse projekter kræver, at han omgående lukker den spekulative boble ned og genindfører statskredit i Hamiltons tradition.

Det er, fordi præsident Trump offentligt har forpligtet sig

til disse ting, og til at gøre en ende på britisk imperieopsplitning af verden i »Øst vs. Vest«, at skydevåbnene nu trækkes for at fjerne ham fra embedet – eller, som det antydes gennem dagens skudepisode, fjerne ham fra Jordens overflade. Han må handle meget hurtigt for at sætte gang i den økonomiske genrejsning gennem statslig kredit; for at tilslutte sig den Nye Silkevej og for fuldt ud at samarbejde med Rusland og Putin om at knuse terrorist-svøben.

Jo flere amerikanere, der følger med i serien af Oliver Stones fire timelange interviews med præsident Vladimir Putin desto hurtigere vil dæmoniseringen af Putin blive grinet ind i historiebøgerne og gøre den sorte historie med J. Edgar Hoovers beskidte tricks med den »røde skræk« og politiske mord, selskab.

Foto: Justitsministeren og FBI's direktør på visit. Præsident John F. Kennedy, J. Edgar Hoover og Robert F. Kennedy. Det Hvide Hus, det ovale kontor, 23. februar, 1961.

[1] Se (engelsk): [»Why the British Kill American Presidents«](#)

[2] Se (dansk): [»Londons mord på McKinley lancerede et århundrede med politiske mord«](#)

Lad vore sejre fra fortiden gennemtrænge vores fælles succes i fremtiden

6. maj, 2017 – Følgende erklæring distribueres i hele verden af medlemmer af LaRouche PAC, der deltager i de af Rusland initierede marcher til ære for dem, der bekæmpede fascisme i

Anden Verdenskrig – som i Rusland går under navnet »Den Store Patriotiske Krig«. Øverst på flyvebladet er et billede af løjtnant William Robertson fra den amerikanske hær og løjtnant Alexander Sylvashko fra den Røde Hær, som omfavner hinanden foran et skilt, der lyder, »Øst møder Vest«, og som symboliserer det historiske møde mellem den sovjetiske og amerikanske hær i nærheden af Torgau, ved floden Elben, Tyskland, den 25. april, 1945.

De sovjetiske tab under Anden Verdenskrig er ufattelige for de fleste amerikanere, med et svimlende tabstal på 30 millioner menneskeliv, for ikke at tale om ødelæggelsen af familier, industri, land, kultur og infrastruktur. Kun kineserne, der mistede henved 20 millioner mennesker under kampene med Japan, kan muligvis fatte, hvor stort et offer, det sovjetiske folk led, såsom under belejringen af Leningrad (Skt. Petersborg), før sejren var hjemme. En sådan styrke, en sådan udholdenhed og et sådant mod udgør et vidnesbyrd om den kraft, menneskeheden besidder imod en ondskabens kraft, der er helliget ikke alene ødelæggelsen af menneskeliv, men også af menneskehedens ubegrænsede fremtid.

Hvilken vej fremad følger vi?

Samarbejdet mellem de tre stormagter: USA, Sovjetunionen og Kina, var altafgørende for de allieredes sejr i Anden Verdenskrig og er fortsat hjørnesteinen i et nyt verdenssystem i dag.

Præsident Franklin Roosevelt, der anerkendte Sovjetunionens rolle under Josef Stalin, så vel som også indsatsen fra både de nationalistiske og kommunistiske kineseres side imod Japan, afviste personligt ethvert forsøg på at opretholde Det britiske Imperiums politik for kolonisation eller konflikt, og satsede på en verden med samarbejde mellem de fremvoksende, uafhængige nationer i verden, som især inkluderede det sovjetiske Rusland, Kina og Indien.

Hans vision for efterkrigstiden var radikalt anderledes end den vision, som blev implementeret af Storbritanniens Winston Churchill og, efter Roosevelts død, præsident Harry Truman. I stedet blev der, i kølvandet på krigen i Stillehavet, skabt en kunstig opdeling af britiske imperieinteresser og Wall Street-interesser, der specifikt havde til formål at opsplitte disse tre store nationer til at blive koldkrigsfjender.

Tiden er nu inde til, at arven fra den Kolde Krig slutter. Som den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson sagde til medlemmer af det Amerikanske Udenrigsministeriums stab den 3. maj, 2017:

»Vi har frembragt resultater på en måde, der i mangt og meget var formet af, og var en rest fra, den Kolde Krigs æra. Og i mange henseender har vi endnu ikke selv foretaget overgangen til denne nye virkelighed; man kan, når vi har vore samtaler med NATO – endnu et eksempel – se, at der er mange institutioner i hele verden, som blev skabt under en anden tid.

Så, efterhånden, som vi arbejder os ind på denne mulighed for at se på, hvordan vi skal udføre vores arbejde, er en af tingene at tænke på verden, som den ser ud i dag, og lade tilbage – altså, vi gør tingene på denne måde, fordi vi har gjort det på denne måde i de sidste 30 eller 40 år, eller 50 år – for alt dét blev skabt under andre omstændigheder.

Man kan vel sige, at jeg indbyder jer alle til at gå til denne indsats, som vi vil påtage os, uden begrænsninger af jeres tankegang – overhovedet.«

FDR: “Winston, når denne krig er forbi, vil der ikke være noget Britisk Imperium!”
EIR-kortvideo, 3. maj 2017

Benjamin Franklin: Elev og tilhænger af Kina og konfucianisme

4. april, 2017 – I anledning af 300-året for Benjamin Franklins fødsel (1706-1790), udgav professor Dave Wang fra St. Johns Universitet en undersøgelse af Franklins vidtgående studier af kinesisk filosofi og teknologi. I hans indledning lyder det, at »Franklins bestræbelser på at inddrage positive elementer fra kinesisk civilisation i udviklingen med at opbygge en amerikansk civilisation havde stor indflydelse i Franklins bidrag til dannelsen af amerikansk civilisation. Hans livslange korrespondance og diverse efterladte papirer viser, at han var indtaget i og forbløffet over kinesisk kultur. Han udforskede stort set ethvert aspekt af kinesisk civilisation, lige fra det spirituelle til det materielle. Han mente, at Kina var den ældste, og, ud fra lang erfaring, den viseste blandt nationer.«

Her følger nogle citater af Franklin, fra Wangs undersøgelse:

✘ * »Da han [Konfucius] så sit land nedsunket i fordærv, og at ondskab af enhver art triumferede, arbejdede han først hårdt på standspersoner; og, efter at han gennem sin doktrin havde vundet dem for dydens sag, fulgte almenheden ham i stort tal. Metoden har en vidunderlig indflydelse på menneskeheden.«

* »Dette er, hvad Konfucius forelagde for prinserne, for at instruere dem i, hvordan de skulle rette og afpudse først deres egen fornuft, og dernæst fornuften og personligheden hos alle deres undersåtter. Men for at skabe en større virkning, efter gradvist at være nedsteget fra hele imperiets vise adfærd og til forstandens fuldkommengørelse, stiger han, med de samme, gradvise trin, atter op fra den oplyste forstand og til hele imperiets lykkelige tilstand.«

Franklins studier af kinesisk teknologi omfattede:

* silkeindustrien, som han promoverede i Philadelphia efter omhyggelige studier af de kinesiske metoder, inklusive nødvendigheden af omhyggeligt at beskære morbærtræerne, som silkeormene spiser;

* den praksis at opdele store skibes last i separate kamre gennem skillevægge, der var omhyggeligt tætne;

* metoden med at opvarme huse gennem fliser, der blev opvarmet nedefra.

Se også: Specialartikel af EIR's Mike Billington, ekspert i kinesisk konfuciansk filosofi:

»Xi Jinpings Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur«

Dave Wangs artikel: <http://www.resetdoc.org/story/00000000503>

Foto: Kinesisk nytår, Benjamin Franklin og Konfucius.